

Лист ученика и професора
Гимназије „Светозар
Марковић” Нови Сад, број
32, март 2019.

ГИМНАЗИЈАЛАЦ

Осим изборних програма издвојила бих као други кључни елемент реформе промена приступа у настави. Настава се усмерава ка исходима учења, који су прописани за матерњи и стране језике, математику, хемију, физику, биологију, историју и географију. Дефинисани исход је онај кључни ефекат учења. Наш циљ је оспособљавање ученика за врло конкретизована умећа, знања и вештине, а то су компетенције, предметне и већ поменуте међупредметне. Исходи и компетенције су повезани и са стандардима учења, а све то представља један заокружени систем, чији ефекти ће бити видљиви када дођемо до екстерне матуре за две године. Садашњи други разреди полагаће матурски испит по новом правилнику, а показаће се, колико су и у којој мери развили своје компетенције, односно колико су остварени исходи и стандарди учења. Биће видљива постигнућа ученика, али и резултат нашег рада.

У контексту реформе гимназија поменула бих и пројектну наставу и тематске недеље. Пројектна настава није новитет у нашој школи. Пре него што је званично почела реформа, наша Гимназија је била укључена у неколико капиталних пројеката, којим је започео процес осавремењивања и иновирања наставе. Било је то кроз пројекте „Развионица“ и „Регионална подршка инклузивном образовању“. Учешће у њима донело нам је базичну припрему и зато смо данас сасвим спремни за промене. Чињеница је, да је међу водитељима обука у оквиру реформе наша Гимназија имала највећи број ангажованих професора од свих школа у Србији, укупно једанаест.

Пројектна настава треба да припреми ученике за сналажење у проблемским ситуацијама и то у сарадњи са другима. Зато је важан групни рад, сарадња, комуникација и неговање тимског духа. Од септембра до сада реализовани су бројни пројекти из готово свих предмета. О томе водимо евиденцију и радимо евалуацију. Тематске недеље су, такође, актуелне. Већ пету годину у новембру организујемо Недељу креативности, чији је циљ, да се ученици подстичу на креативно испољавање, развијајући тако дивергентно мишљење. Имали смо неколико тематских недеља, посвећених сарадњи, комуникацији и бризи за здравље. Реализоване су трибине и предавања о животном значајним темама (вода, ваздух, исхрана...) Ученици су били изузетно ангажовани, а остварена је сарадња са институцијама из локалне заједнице, било је сарадње са родитељима што је цео процес учинило врло садржајним и изузетно успешним. Оно што сада радимо у оквиру стручних органа то је осврт, анализа и евалуација реализованих тематских недеља, а припремамо се за Недељу предузетништва у марту.

Интервју са директорком Татјаном Вукадиновић

Ове године спроведена је реформа гимназије, да ли нам можете рећи нешто више о томе?

Процес реформе гимназијског образовања почео је званично ове школске године. Уписана је прва генерација ученика који похађају гимназију према новим Плановима наставе и учења. У првом разреду уведена су два нова школска програма. Реч је о изборним програмима које су ученици приликом уписа бирали у складу са оним што представља предмет њиховог интересовања. У нашој школи ове године понуђени су: Уметност и дизајн, Језик, медији и култура, Образовање за одрживи развој и Примењене науке. Циљ је развијање међупредметних компетенција – знања, ставова и вештина који су неопходни за сналажење и живот у савременом свету. Брига за здравље као и животну средину, одговорно учешће у раду институција друштва, добра сарадња и комуникација, спремност и оспособљеност за решавање проблема, критичко промишљање ставова, сналажење у дигиталној сфери, а свакако отвореност за учење као перманентан процес током живота су те драгоцене вештине којима гимназијалци данас у школи треба да овладају.

Да ли мислите да ће реформа гимназије побољшати ниво знања ученика и квалитет рада професора?

Реформа је сложен процес, дуго промишљан и припреман. Прерано је говорити о њеној успешности, али оно што већ чинимо у ходу је евалуација процеса иновирања, јер је и то важан део реформисања наставе и учења. Повратна информација од ученика је драгоцен оријентир у даљем раду наставника. Реформисање процеса наставе и учења је, у једној мери, увек неизвесно, не можемо бити сигурни како ће успети нека иновација. Има мање и више успешних примера у настави. У процесу реформе наставници су у прилици да истражују, испробавају и размењују искуства. На тај начин и они уче једни од других, ово су времена целоживотног учења. Постоје многе отворене дилеме око тога како оцењивати пројектну наставу и вредновати индивидуалне доприносе и заједнички рад. Ипак, могу да констатујем да је пројектна настава у нашој школи у пуном замаху и верујем да ћемо је убудуће успешно практиковати.

Могу само да изразим наду да ће промена приступа и осавремењивање наставе бити такво да ученике заиста води ка знањима која су им данас неопходна за живот, за даље студирање и сналажење у овом савременом свету. Иначе, мој лични став је да, образовни систем у смислу програма рада и правилника, без обзира какав је, не може да буде препрека мотивисаном наставнику за добар и посвећен рад. Реформа може побољшати квалитет рада и ученичка знања под претпоставком да имамо добру мотивацију и да јој приступимо на адекватан начин. Сама по себи, реформа, формално гледано, у виду нових прописа, правилника и стандарда без наглашавања људског фактора и педагошког става, никада не може успети.

Поред реформе гимназије који су још новитети присутни у нашој школи?

Новост у нашој школи од ове школске године је и једно одељење првих разреда више. На радост многих ученика који су желели да се упишу у нашу Гимназију отворено је прво десет. Тиме је решен, ипак само један мањи број поднетих молби, док су многе жеље

ученика осмих разреда, нажалост, остале неостварене. Такође, уписом једног одељења више отворене су шансе и за увећање непуне норме појединих наставника.

У сарадњи са Заводом за заштиту споменика културе претходних недеља завршен је процес ревитализације уличног дела фасаде школске зграде. Подигнута 1895. године у стилу историзма преживела је многе промене, а сад је наша школска зграда у свом уличном делу осванула у обновљеном и лепшем издању. И није само естетски моменат дошао до изражаја. Замењени су и прозори, тако да је унапређена и енергетска ефикасност читавог објекта.

Како ће изгледати предстојећу период за Гимназију „Светозар Марковић“?

Не могу да предвидим како ће изгледати непосредна будућност у нашој школи, али могу да негујем став оптимизма. Он нас води и покреће у свакодневном раду. Без њега не бисмо били ту где смо данас, а данас смо овде, зато што смо и пре доста година, такође, били оптимисти. Чак и онда када нисмо имали, баш као ни данас, довољно упориште ни разлога да га негујемо. Никада човек није живео у идеалним околностима и те околности које нису никада савршене, оне су, у ствари, увек подстицај да се боримо за боље услове рада, да се не уљуљкамо оствареним резултатима, него да са радошћу и искреном посвећеношћу приступамо сваком новом дану и раду са нашим ученицима. Као што ученици имају привилегију да постану ученици Гимназије „Светозар Марковић“, тако и ми који радимо у Гимназији, мислим да имамо привилегију, да нам долазе, најуспешнији ученици из Новог Сада и из шире околине. Имамо велику одговорност за своју будућност, јер сматрам да, они добри подстицаји које ми пружимо данас нашим ученицима да развију своје најбоље потенцијале, једног дана ће нам се некако вратити. Када наши ученици постану зрели и одговорни људи, они ће заправо показати праве ефекте нашег данашњег рада. Верујем да ћемо бити и даље место сјајних подстицаја за учење, за лични развој, не само за стицање знања и за развој интелектуалних способности, бићемо место где се ученици у сваком смислу оснажују, где се негују дивна пријатељства за читав живот и где смо у ствари формирали праву образовну заједницу са јасном мисијом и визијом за будућност.

Реформа гимназије

Водитељи обуке за редефинисане наставне програме засноване на исходима учења за први разред Гимназије у нашој школи били су Татјана Вукадиновић, Љиљана Новаковић, Драгица Илић Николић, Зорица Николетић, Александра Поповић, Марија Бјељац, Гордана Беквалац, Сандра Марковић, Сандра Томашевић, Драгана Бајатовић и Љиљана Арађански Рајков.

Ог чега, по Вашем мишљењу, зависи успех реформе?

Драгица Илић Николић, проф. историје

Један од сегмената реформе је достизање исхода учења кроз пројектну наставу. Реч је о могућем решењу за повећање ефикасности и освајање већег квалитета у образовању. Кроз овај облик рада то се може постићи, али неопходна је већа отвореност и спремност како наставника тако и ученика за напуштањем зоне комфора, спремност на изазове и другачија ангажовања као и воља да се класични облик фронталног рада замени учењем кроз пројектну наставу.

Драгана Бајатовић, педагог

Реформа или реформска стратегија зависи од свих чиниоца или ти учесника. Замисао да се унапреди функционална писменост, унапреди знање које је целоживотно је добра идеја. Питање примене остаје на нашим просторима увек отворено... У нашем гимназијском примеру поред свих предмета додата су још два. Ученици кажу да им такав приступ изискује много времена и припреме. Професори се веома системски припремају. Заједно улажу много труда. Исоходе ћемо ускоро моћи видети... Срећно свима!

Љиљана Новаковић, професорка хемије

Већ две деценије се у нашем друштву перманентно говори о потреби да се реформише образовни систем. У том периоду су се и дешавале извесне промене, а никако да стигнемо до неке тачке када бисмо могли да кажемо „Сад смо реформисали школу и идемо даље“. Шта се намеће као закључак – да је реформа континуиран процес, а имајући у виду технолошка и друштвена кретања тај процес се никада неће ни завршити. Испоставља се да реформисање школе у 21. веку, веку великих и брзих промена значи непрекидно прилагођавање школе новонасталим околностима. Реформисање школе зависи од више фактора, пре свега од директора и руководства које креира пословну политику школе и радну атмосферу која је подстицајна како за наставнике тако и за ученике и њихове родитеље како би искористили своје личне потенцијале и усмерили их у иновирање. Реформе спроводе наставници који су креативни, који имају потребу да унапређују пре свега себе, а самим тим и своје ученике. Такав приступ захтева много рада на себи и много ангажовања на послу. Реформу би могли да подстичу и државни органи тако што ће укинути уравниловку у финансирању школа и плаћању наставника и почети да опремају и награђују школе и наставнике чији ученици постижу боље резултате, јер су они директан показатељ квалитета рада сваког запосленог, а и школе у целини.

Зорица Николетић, проф. информатике

Успех реформе по мом мишљењу зависи од свих актера. Министарство би требало да започето настави с тим да се прате резултати и у ходу врше одређене измене, а наставници у гимназијама да реализују Програме наставе и учења. Реализација ће бити успешна само ако се настава добро планира, реализује и евалуира. У све активности треба укључити ученике кроз пројектну наставу и сарадничко учење и на тај начин развијати код њих већу мотивацију за учење, позитивнији и толерантнији однос са вршњацима и позитивније ставове.

Љиљана Арађански Рајков, психолог

Мишљења сам да постоји заједничка одговорност свих учесника васпитно-образовног процеса за успех реформе. Ипак, темељ поставља и носи држава.

Изборни програми из угла ученика

Прва генерација ђака који похађају нове изборне програме

Поводом новог плана и програма реформисаних Гимназија у свакодневни распоред првака уведена су четири изборна програма. Нови гимназијалци у нашој школи бирали су између Уметности и дизајна, Језика, медија и културе, Примењених наука и Одрживог развоја. Много је недоумица: Шта изабрати? Шта се ради на овим часовима? У овом тексту ћемо вам приближити наша искуства.

Уметност и дизајн

Уколико волите да своју креативност изразите кроз различите врсте уметности, кроз цртање и дизајн, онда је ово прави избор за вас! На овим часовима ђаци су редизајнирали стару одећу, дизајнирали нову, проналазили инспирацију за своја дела у природи и делима великих уметника. Такође, на овом предмету бавили смо се модом. Једна од тема био је стил облачења, где су ђаци представљали своје одевне комбинације тако што су снимали уметничке фотографије на којима су их приказали. Осим тога, током ове године посетили су Музеј савремене уметности, као и Спомен-збирку Павла Бељанског где су се упознали са невероватним креацијама Милене Павловић Барили.

Одрживи развој

Кажу да смо позајмили планету од наших потомака. Колико заправо загађујемо нашу околину? Како да што економичније располажемо ресурсима наше планете? Колику штету природи наноси наша непажња? Да ли смо свесни наших престапа? Наши ученици су имали прилику да се баве темом одрживих градова, односно да науче како да не расипају енергију која је драгоценост и како да се смањи емисија штетних гасова. Ако су и вама ове теме занимљиве, Одрживи развој је идеалан изборни програм за вас!

Језик, медију и култура

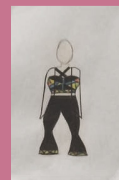
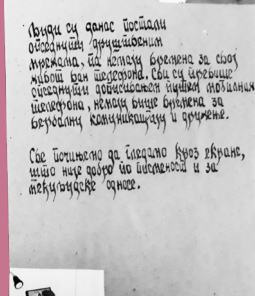
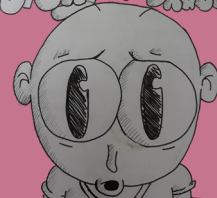
Да ли су вам теме попут јавног наступа познатих говорника, појављивања деце у медијима, слике жене у медијима, сензационализма у приказивању јавних личности и медијске манипулације занимљиве? Или вас, можда, занима утицај друштвених мрежа на свакодневни живот? Ако су одговори на ова питања позитивни, један од два ваша изборна програма би требало да буде Језик, медији и култура. Прваци су у оквиру програма радили неколико истраживања у вези са горе наведеним темама којима су проширили видике о значају и утицају медија. Поред тога што су се упознала са радом и врстама медија и јавним наступом уочили су разлике између добрих и лоших говорника што им много може помоћи у изражавању свог мишљења. Радећи презентације, текстове и анкете побољшали су своје дигиталне компетенције. Такође, сазнали су шта је то портфолио и како се он креира.

Примењене науке

Наука је свуда око нас. Да ли је примећујемо? Уколико желите да сазнате нешто о путовању на Месец, како је зебра добила пруге, шта је то вештачка крв, зашто старимо или где се налази Зеландија, онда је овај програм баш за вас. Ове године наши ђаци су се у првом полугодишту бавили пројектом „Брини о ваздуху пре него што га угледаш“ и тако учили не само ваздуху већ и о примени ИКТ технологије коју ће користити за самосталан пројекат када ће сами одабрати тему из било које области природних наука и њома се бавити.

Menjane sebe pod uticajem društva

ОД МАРТА ДО МАРТА

Свечана академија поводом Дана школе одржана 23. марта 2018. године

Наши ђаци на такмичењу ФТН Challenge Junior 2018.

Наши ђаци на Пролећном фестивалу математике у Новом Саду

Књижевно вече – промоција књиге „У огледалу литературе“ Ненада Станојевића, одржана 8. маја 2018.

Учешће наших ученика на међународном фестивалу прозе *Прозафесту*, ментор проф. Драгана Бошковић

GIMNAZIJA „SVETOZAR MARKOVIĆ“ NOVI SAD

DŽORDŽ ORVEL: „1984“

Reditelj: Nastasja Pisarev, profesor srpskog jezika i književnosti
Scenografija: Nastasja Pisarev i učenici
Kostimografija: Nastasja Pisarev i učenici
Muzički urednik: Nastasja Pisarev i učenici
Tehnička podrška: Petar Vojvodić i Anita Grnja
Montaža i dizajn plakata: Marko Marić

Uloge:

Vinston - Ognjen Mrdanin
Džulija - Una Lukić
Gđa. Parsons - Helena Četojević
G. Parsons - Nikša Bošković
O'brajen - Jovana Berić
Antikvar - Marko Marić
Voditeljka 1 - Milana Milovac
Voditeljka 2 - Elena Prnjić
Devojčica - Jovana Gavrilović
Dečak - Elena Popov
Agent Anders - Atina Mihaljić
Sajm - Luka Kruij
Martina - Natalija Babić
Stražar - Nada Stefanović
Veliki brat - Ines Buljović

PREMIJERA
PONEDELJAK 14. MAJ 2018.
U 19.30h, SVEČANA SALA

Премијера представе драмске секције – Џорџ Орвел: „1984“ одржана 14. маја 2018. у Свечаној сали

24. Школско позорје, 15-17. мај 2018.

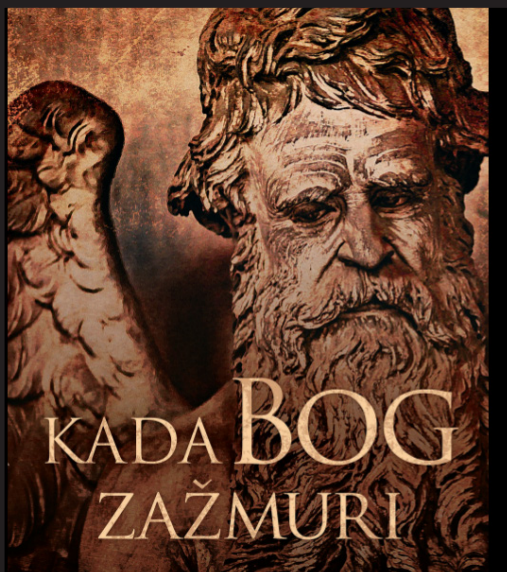
Проф. Драгана Меденица и проф. Драгица Радовановић организовале су учешће наших ученика у Радионици *Teach art learn English workshop* у Спомен-збирци Павле Бељански на којој су се упознали са ликом и делом Павла Бељанског

Примењено позориште – креативност наших ученика, одржано 23. маја 2018.

Књижевно вече – поезија и проза,
ауторски радови ученика 19. јун 2018.

У Свечаној сали Гимназије 7.11.2018.
представљена је књига „Када Бог
зажмури“, ауторке Марије Васић

На 3. БЕЛЛИСТУ часопис
Гимназијалац освојио је награду за
најбоље графичко решење, графички
дизајнер Вукашин Анђелковић

Професорка историје Александра
Поповић учествовала је новембра
2018. године на Деветој
Међународној ЗК Конференцији
(КОМУНИКАЦИЈА-КОМПЈУТЕРИ-
КУЛТУРА), на којој је имала излагање
на тему „Настава усмерена на развој
међупредметних компетенција”

Милица Бошњак Лучић
Јована Гајић
Јелена Шумар
Ана Васиљевић 13

У оквиру наставе географије, ученици 16 и 18, посетили су Новосадски планетаријум у октобру 2018. године

Промоција књиге проф. Драгане Бошковић „Мој фантастике“

У оквиру школе родитељства, у школској библиотеци одржано је предавање Дијане Радојковић

Наше професорке просветне саветнице

Професорка историје у нашој школи Александра Поповић и професорка српског језика и књижевности др Марија Бјељац, изабране јануара 2017. године на конкурс Министарства просвете, науке и технолошког развоја за просветне саветнике-спољне сараднике, оствариле су у овом звању саветодавно-консултативни рад са више Гимназија у оквиру ШУ Нови Сад.

Након успешне сарадње коју је професорка Александра Поповић реализовала са Гимназијама у Шиду и Србобрану, уследила је заједничка активност у протеклој школској години са др Маријом Бјељац, те су наше две професорке угостиле директоре, наставнике и представнике стручних служби Гимназија из Врбаса и Бечеја, а затим реализовале и узвратну посету, током које су одржале предавања на тему: „Настава усмерена на исходе и планирање активности у циљу развоја међупредметних компетенција“ и „Диференцирана настава са посебним освртом на интегрисану наставу и пројектну наставу кроз примере из праксе и развијање међупредметних компетенција у наставном и ваннаставном процесу“ и консултативни разговор са наставницима и председницима Тимова и Стручних већа.

Просветне саветнице су пренеле искуства и позитивне примере педагошке праксе из наше школе и пружиле адекватну подршку колегама из наведених школа.

Састанак са представницима Гимназија из Шиде и Србобрана

Саветодавно-консултативни рад у Гимназији у Врбасу

Светосавска академија

Светосавска академија, одржана 26. јануара 2019. и ове године је обухватила програм четири школе: Гимназије „Светозар Марковић“, Музичке школе „Исидор Бајић“, Балетске школе и Уметничке школе „Богдан Шупут“. За одабир текстова ове године заслужна је професорска српског језика и књижевности Соња Бјелогрлић, а рецитаторе је спремила професорка српског језика и књижевности Бранка Букарица.

Интервју са проф. Бранком Букарица

Како успевате да допрете до срца рецитатора да би они на тако високом нивоу пренели мисли и емоције рецитовањем?

Обично су то ученици који већ гаје љубав, наклоност и сензибилитет према писаној речи, првенствено поезији. Такође, увек је ту и осећај велике одговорности и поштовања, како према лику и делу Светог Саве, тако и према песничким величинама чије текстове говоре. Дobar текст је увек инспирација и изазов, тако да се свако од њих најискреније труди да изнесе рецитацију достојанствено, упечатљиво, сугестивно. Ја их можда само мало охрабрим, осоколим, ослободим треме, укажем на битне детаље, пре свега, на важност уношења емоција у интерпретацију, јер само тада она има смисла. Обратимо пажњу на темпо, дикцију, став, а онда уживамо, јер на свакој следећој проби бивају све бољи и сигурнији. Највреднији и суштински најважнији део ових наших дружења је када они сами увиде колико су напредовали од наше прве пробе па до наступа, када видим да су задовољни, срећни, пуни самопоуздања и да су успели у нечему у шта можда ни сами нису веровали, да су открили у себи дар кога можда ни нису били свесни, када схвате да се труд исплати и да је лепо добити громогласан аплауз на сцени. Ти тренуци су ми драгоцени, једноставно, уживам у њиховој срећи.

Како успевате да сваке године организујете овако велику манифестацију на тако јединствен начин и како успевате да ускладите рад са четири школе?

За овај део приче задужена је моја драга колегиница Соња Бјелогрлић. Није лако, али смо већ уходан тим. Соња осмишљава и организује целокупан програм – одређује тему Академије, бира текстове, контактира и координише рад колега из остале три школе, организује заједничке пробе и, наравно, много ми помаже у припреми рецитатора. Најбољи део наше сарадње је то што обе свој део посла одрадимо на време, поштујемо рокове и договор и на тај начин успевамо да избегнемо стрес, а евентуалне пропусте сведемо на минимум. Лепо је радити са колегама на које можеш да рачунаш, који су професионалци, таква је и наша сарадња.

Какву сте поруку хтели да пренесете овогодишњом Светосавском академијом?

Поруке су увек снажне и дубоке. Ко пажљиво слуша рецитаторе, има о чему да размишља и над чим да се запита. Овогодишња тема Светосавске академије гласила је Савин извор и задире дубоко у идентитет нашег народа, у наше историјско памћење. Традиција, континуитет и колективно памћење представљају кључне чиниоце у стварању идентитета једног народа и помажу му да боље сагледа узроке и последице своје судбине кроз историју. Са тог становишта, није нимало тешко препознати ванвременски значај, па према томе и актуелност Савиних стремљења и тековина. Хтеле смо да поручимо да је важно поставити себи високе захтеве – моралне, духовне, културне, борити се за опште добро, ма колико то, можда, звучало као фраза, мислим да би то свима требало да буде циљ, да све што радимо, радимо са убеђењем, ентузијазмом, упорношћу и знањем, да памтимо, извучемо неке поуке из историје, не понављамо грешке и у овом нашем времену, толико удаљеном и другачијем од Савиног, наставимо да се окрепљујемо на Савином извору.

Интервју са проф. Соњом Бјелогрлић

Како Ви тумачите значај Савиног извора?

Назив или наслов овогодишње Светосавске академије био је Савин извор. Тај назив је по једној песми Васка Попе која је била део програма. Иначе, концепт академије био је замишљен као одједи светосавља у новијој и савременој уметничкој књижевности. То се може видети по избору текстова. Ту су Јован Дучић, Милош Црњански, Иво Андрић, Васко Попа, Момчило Настасијевић, Миодраг Павловић, Исидора Секулић, Светлана Велмар Јанковић и други.

Да ли сматрате да дух Светог Саве и даље живи у просвети и у нама самима?

Требало би да је тако, 27. јануар се прилично рано почео везивати за школу и просвету. Баш као што каже Милош Црњански у свом тексту „О светосавским прославама“, који је био у програму ове године, већ се у 19. веку прослава дана Светог Саве све више удаљавала од чисто црквене идеје и све више добијала црту прославе просветитељске идеје. Црњански каже:

Међу првима, забележено је тако да је у Земуну, почетком 19. века протојереј Јефта Ивановић имао већ редован план и програм светосавске прославе. Још из године 1812. имамо правила земунарске школе у којима се одређује да 27. јануар (14. јануар) припада прослави „просветитеља серпског свјатаго Саве“ и да тога дана има да се држи „школско торжество“. У земунаским правилима изричито се вели да прослава треба, углавном, да је „на ползу просвештенија“.

Мислим да се и данас овај дан обележава том духу.

Коју сте поруку хтели да пренесете избором ових текстова?

Кад одаберем тему академије, онда бирам текстове који одговарају тој теми. Ове године сам хтела да покажем да је Савино дело и рад надахнуће које не пролази и које се простире до савремене српске уметничке књижевности. Дакле, не само утицај светосавља у народној него и уметничкој књижевности. Зато такав избор текстова. Избор писаца говори о томе да је реч о најбољим српским писцима, те потврђује тезу да је Свети Сава непресушан извор инспирације.

Интервју са проф. Тамаром Агамов Петијевић, диригентом

На који начин сте бирали нумере?

Драматургија сваког наступа треба да је добро осмишљена, било да је то само концерт са музиком или комбинација музике и текстова, који се читају. У овом случају, као што је Светосавска академија, ја добијем текст од професора српског језика из ваше школе и онда уклапам музичке нумере у њега. Дакле, музика је у функцији или дочаравања текста, или разбијања дужих текстуалних делова на мање целине.

Када се читају неки богослужбени текстови (из служби Светом Сави, или Светом Симеону) или молитве, онда углавном покушавам да дочарам мистику средњег века, певајући старе нотне записе (рецимо Кирие елеисон, запис из 15. века са Свете Горе).

Увек је на програму и неко вишегласно хорско дело, такође духовна музика.

Инструменталне нумере, које се звуком уклапају у карактер и намену приредбе, служе као звучна илустрација, стварају атмосферу и доприносе разноврсности програма. Оне немају значај као одвојене инструменталне тачке. Тако смо ове године извели Скомрашку игру, на блок-флаутама (фрулицама), виолини и са ударалкама. То је звук који је могао да се чује и у средњем веку широм Европа, па и на српском двору.

Ове године су девојке из хора извеле и изворну народну песму, чији је текст о Светом Сави. Ту је могао да се чује и грлени начин певања, али и уметнички, постављен глас, јер су девојке на два начина певале.

Да ли сматрате да млади разумеју тежину и значај ових песама?

Мислим да млади и те како осећају и разумеју музику коју смо извели, под условом да су пажљиво слушали (или пажљиво изводили). То се не може примити "тек тако", потребно је удубљивање у садржај и предавање осећању које изазива та музика, углавном духовног садржаја. Ја се трудим да објасним значење текста (то је веома важно), као и порекло неке композиције. Често ученици музичке школе и сами предлажу шта да се изведе. Ипак, многим младима је ово, верујем, први сусрет са старом музиком, са неким једногласним напевима.

Имали смо прилике да чујемо и народну песму „Расти, расти, мој зелени боре“. Одакле идеја да је изведете?

Та изворна песма има две верзије текста. Старија верзија је љубавног садржаја, а новија говори о Немањинима, па и о Светом Симеону и Сави. То смо у програм уврстили због разноврсности.

Интервју са рецитаторима

Наташа Чегар III5

Да ли си сама бирала текст који си рецитовала?

Н: Јесам, прво сам прочитала све текстове и тај ми је био најупадљивији зато што сам могла да пренесем све своје емоције на публику.

Како уносиш толико емоција док рецитујеш?

Н: Углавном када наступах пред публиком будем доста боља него иначе, јер мислим да се сав мој труд и недеље припремања исплате. Све што радимо са неком емоцијом публика ће осетити и то не може бити лоше.

Урош Влајков IV5

Да ли већ идеш на рецитаторску секцију или ти је ово први пут?

У: Ја већ од друге године рецитујем на Светосавској приредби. Рецитовао сам и у основној школи, али овде је то све на вишем нивоу.

Колико вам је професорка помагала?

У: Професорка Бранка Букарица која се посвети свима понаособ, тако да свако може да усаврши своје рецитовање.

Исидора Ковачевић и Светлана Мршић II9

Да ли сте саме бирале текст?

С: Биле смо на аудицији и професорка Соња је бирала текстове према нашим склоностима.

Како успевате да унесете толико емоција у ваш наступ?

И: Имали смо пробе свакодневно и професорка нам је стално скретала пажњу на неке грешке и говорила нам на којим местима да поентирамо и да будемо најизражајнији и тако смо то увежбали и емотивно се повезали са тим текстом.

Понос наше школе

Хор и оркестар Гимназије „Светозар Марковић“

Постоји једна пословица у којој се каже „Ради сваки посао као да је једини, дај све од себе, уживај у процесу и не размишљај о резултату“. Ми дајемо свој максимум, уживамо и дружимо се кроз рад, а сложићете се, то су најлепша дружења.

проф. Маја Дринчић

Интервју са професорком Мајом Дринчић

Колико чланова броји хор и како постати члан хора?

Драго ми је што могу да кажем да наш хор у протеклих неколико година броји стотињак чланова. Сваке године организујем аудицију на којој бирам нове чланове. Увек ми фали момака, јер се на аудицију одазове много више девојака. Лепо је видети да мотив за певање у хору није само оцена из музичке културе током прве две године, већ се на хор пријављују и старији ученици.

Како изгледају пробе хора и колико често се састајете?

Састајемо се два пута недељно по сат и по времена, мада дужина пробе уме да варира. Уколико нам се ближи неки наступ пробе су чешће и дуже, како бисмо све добро увежбали.

Који су то наступи које хор има током године?

Свакако, најважнији наступ је за Дан школе, али поред њега нађе се ту још доста других, јер је мој циљ да се хор што више покаже и ван школе.

Да ли уживате да радите са једним средњошколским хором и колико напорно је водити га?

Свакако да уживам, али уме да буде доста напорно и мени као и деци, посебно пред битне наступе, јер су тад пробе врло честе, умеју да буду и целодневне.

Како бирате репертоар за наступе?

Сваке године за школску приредбу и друге наступе бирам нов репертоар, како би деци, публици било занимљивије, а мени то представља изазов.

Шта мислите о музици коју млади данас слушају?

У свом педагошком раду дошла сам до сазнања, а то ме веома радује, да велики број младих слуша квалитетну музику. То ће им, обзиром да су у узрасту у ком је све подложно променама у свим сферама живота, представљати добру полазну основу за даљу надградњу свог музичког укуса. Не заборавите да укус није оно са чим се рађамо већ што развијамо током живота.

Како видите будућност хора и оркестра Гимназије „Светозар Марковић“?

Постоји једна пословица у којој се каже „Ради сваки посао као да је једини, дај све од себе, уживај у процесу и не размишљај о резултату“. Ми дајемо свој максимум, уживамо и дружимо се кроз рад, а сложићете се, то су најлепша дружења.

Сергије Ројевић

Колико дуго си члан оркестра и који је твој задатак?

Члан школског оркестра сам од прве године. Мој задатак у оркестру је ритмичка секција, а конкретан инструмент који свирам зависи од композиције коју хор изводи.

Светозар Петровић

Зашто си се определио за оркестар?

Члан оркестра сам од прве године. На оркестар сам кренуо пре свега због дружења са вршњацима и другим члановима оркестра.

Шта свираш у оркестру и каква је сарадња са професорицом Мајом Дринчић?

Свирам виолину. Сарадња са професорицом је одлична! Професорица Маја је пре свега одговорна и зна колико и шта можемо да урадимо. Својим осећајем за музику све лепо искombинује да нама буде забавно кад радимо и онима који нас слушају на неком концерту.

Доротеа Гашпаровски

Зашто си кренула на оркестар, колико дуго си у њему и одакле мотивација за то?

Желела сам да наставим да свирам након што сам завршила нижу Музичку школу и да стекнем нове пријатеље у школи. Од прве године сам члан оркестра, а мотивацију добијам зато што веома волим музику и све што је у вези са њом.

Драгана Китановић

Колико ти је хор важан?

Идем на хор, јер сам увек имала ту жељу да певам у неком хору, али једноставно до сада нисам имала прилике за то. Такође, стекла сам доста нових пријатељстава и веома нам је забавно на хору. Певамо на разним концертима и атмосфера је невероватно добра. Хор ми је важан, јер ми је помогао да развијем вештину певања и захвална сам на томе.

Оливера Тегелтија

Шта је оно што ти се највише допада на хору?

Ово ми је трећа година како идем на хор, а оно што ми се највише свиђа је атмосфера и друштво. Стекла сам доста добрих пријатеља на хору, не само из моје генерације. Посебно ми је помогао у првој години да се навикнем на школу и да се осећам прихваћено. Све то наравно заслужујући професорици која је увек расположена, али нас подстиче и на рад.

Мила Шкундрић

Колико дуго певаш у хору?

У хору певам већ две године. Првобитно сам кренула зато што сам желела да негујем свој глас, а наравно мотивација је била и оцена из музичког. Оувек сам волела певање и музику, а и атмосфера је одлична!

Улија Дринчић

Колико озбиљно схваташ хор?

Хор схватам веома озбиљно и не сматрам га само школском активношћу, већ местом на коме упознајем нове људе и са њима проводим квалитетно време.

Какав је осећај имати професионалан однос са мајком у хору?

Није ми први пут да ми је мајка хоровођа, али као и увек однос је коректан и обраћам се са уважавањем, такође ме не издваја као сина већ третира као и сваког другог члана.

Беседништво

У нашој Гимназији је одржано XXII такмичење у беседништву. Стручни жири чинили су: проф. др Ива Драшкић-Вићановић, проф. Филолошког факултета у Београду, проф. др Бранка Јакшић-Провчи, проф. Филозофског факултета у Новом Саду, доц. др Уна Поповић, Секретар Српског филозофског друштва и доцент Филозофског факултета у Новом Саду. На такмичењу је учествовало четрнаест ученика, а награде у дисциплини на задату тему „О чему се не може говорити, о томе се мора ћутати“ освојили су следећи ученици: за аргументацију и садржај говора 1. место освојила је ученица наше Гимназије Дуња Томашевић, 2. место Бранислав Крсмановић, Гимназија „Јован Јовановић Змај“ (Нови Сад), 3. место Наталија Мусић, Медицинска школа „Београд“; за естетско-стилске елементе 1. место Огњен Рајић, Пожаревачка гимназија, 2. место Милица Панић, Гимназија „Светозар Марковић“ (Суботица), 3. место Јелена Радовановић, Гимназија и економска школа „Бранко Радичевић“ (Ковин). Награду у дисциплини *ex tempore* (импровизовани говори) освојили су: 1. место Огњен Рајић, Пожаревачка гимназија, 2. место Сара Бабић, Гимназија Врњачка Бања, 3. место Наталија Мусић, Медицинска школа „Београд“. Награду Глас публике освојила је наша ученица Дуња Томашевић.

Интервју са професором филозофије, Александром Крстићем

Колико су ученици заинтересовани за беседништво и колико је тема „Оно о чему се не може говорити, о томе се мора ћутати“ инспиративна?

Што се тиче заинтересованости ученика за беседништво, ја морам признати да нисам превише задовољан. Мислим да би интересовање морало да буде масовније, а могло би се поради и на популаризацији. Ја очекујем и вршњачку едукацију, не бих волео да ја будем наметљив и да се то схвата као нека врста принуде. Верујем да ће се ствари променити када ученици схвате да реторика као наука и беседништво као уметност имају универзалан карактер и да су применљиви у сваком сегменту људског деловања, од науке до такозваног бизниса. Тема „Оно о чему се не може говорити, о томе се мора ћутати“ долази из контекста формалне семантике и има одређене метафизичке и логичке импликације, а ми мислимо да је врло асоцијативна тема и да може да инспирише ученике да критички разматрају однос говора и ћутања. Тема прати дијалектички моменат и врло је полемична и комуникативна у својој основи. Мислим да је тема испровоцирала ученике да говоре о ћутању, у ствари да ли се уопште може говорити о ћутању и о чему се не може говорити, шта је то о чему се мора ћутати и да ли се уопште о нечему мора ћутати.

Шта се у такмичењу променило у односу на претходне године?

Морам признати да су школе сада углавном добро процениле и одмериле да ли ће своје кандидате слати или не. Успели смо да остваримо један критеријум квалитета који онима који нису спремни ставља задатак да процене да ли ће учествовати или неће, дакле школе се за наше такмичење озбиљно припремају и шаљу оне ученике који су стварно добро припремљени. Може се десити да некад неко залута,

али мислим да је то само ствар неких тренутних околности или индиспонираности ученика, али ниво и квалитет је оно што карактерише ово такмичења.

Које особине, по Вашем мишљењу, треба да поседује добар говорник?

Оно што је битно јесте да он има морални интегритет, на првом месту он мора бити кредибилан и мора имати и легитимитет да говори о ономе о чему говори. Потом да буде уверљив и да му се верује. Мора бити добро начитан и elokвантан, добро познавати језик на којем говори, не само граматику, синтаксу и семантику него и стилистику. Затим, мора поседовати уметнички таленат и бити надарен за говорништво, као и добро познавати логику и теорију аргументације. Такође, мора поседовати страст, бити убеђен у оно што говори и треба да пронађе начин како да утиче на душе својих слушалаца и како да их увери да прихвате оно за шта он мисли да је чињеница. Дакле, мора представљати оно што се у реторици зове „култивисана интелигенција“.

Интервју са проф. др Ивом Драшкић-Вићановић

Какви су критеријуми за пласман беседа?

Оно што карактерише добар говор, јесу два елемента, од старине утврђена за добар говор, дакле мора да буде технички добро вођено, да има ту једну логичку нит која је препознатљива, а морају мало и музе да додирну кандидата, односно, мора да има неку врсту талента, надахнућа, да осети контакт са публиком, то када се уклопи добро, онда је то добра беседа.

Шта мислите о теми „О чему се не може говорити, о томе се мора ћутати“?

Интересантна је тема, ја сам релативно нова у овом жирију, од прошле године сам ту и видим да су добре теме, ја не знам тачно ко их бира, али тема ми је интересантна и биће врло занимљиво слушати како су то деца осмислила, односно наши такмичари, како ће томе да доскоче и шта ће видети у овој теми.

Интервју са победницом такмичења Дуњом Томашевић

Шта те подстакло да се такмичиш и напишеш беседу?

Такмичење је спонтано проистекло из мог учешћа у Беседничкој секцији, а само по себи ми није било мотив.

Да ли се и колико слажеш са темом „О чему се не може говорити, о томе се мора ћутати“?

Када се површно посматра тема, звучи као нешто што није у складу са мојом природом, али када се дубље анализира изнедре се универзална животна начела која сам изнела у свом говору.

Шта мислиш о конкуренцији на такмичењу?

Све време сам се фокусирао на себе и свој говор, али нисам остала имуна на њихову елоквентност, таленат и храброст.

Каква су Ваша очекивања од данашњег такмичења?

Мислим да је ово једна сјајна манифестација коју имамо на један врло квалитетан начин управо естетског образовања младих људи, дакле они користе своју доколицу, своје слободно време да уобличи своје мисли у естетску, добру форму, да направе добар говор. Мислим да је ово изванредно за људе који се овим баве, фасцинирана сам ентузијазмом младих људи, обзиром на дух времена и све остало, који заиста хоће да утроше своје слободно време на овако нешто. Прошле године сам имала један мали грч гриже савести, када се доделе на крају те награде и признања онима који су рецимо оставили најбољи утисак и били најбољи, али мислим да су овде сви сјајни, због самог начина на који се приступа целом процесу и уопште сва ова деца која дођу овде и такмиче се јесу негде суштински добила „Ловоров венац“.

Лажна лепота

Стално се прича о поремећеном систему вредности, о истини и лажи, у разним сферама живота, па и у лепоти. Постављају се питања: Шта је права лепота? Да ли се лепота мењала кроз генерације?

На то питање одговориће испитаници различитих генерација: Јелена Зељковић, учитељица у основној школи, Ана Петровић, психолог у основној школи, Јелена Вишњевац и Мартина Видаковић, ученице првог разреда гимназије.

Мартина Видаковић

Ана Петровић

Јелена Зељковић

Јелена Вишњевац

Шта је за Вас „права“, а шта „лажна“ лепота?

Мартина Видаковић:

За мене је лепота не само спољашњи изглед, већ и унутрашњи. Сматрам да се у свему налази, била она истинска или не. Лепота је и у малим стварима. „Лажна“ лепота је неуспели покушај лажног представљања људима ради добијања неке користи. Та корист је најчешће краткотрајна, а не дубока и истинска срећа. Људи често користе „лажну“ лепоту да би се представили у што бољем светлу.

Ана Петровић:

Лепота је неко својство које изазива осећај пријатности или чак среће. Може бити пејзаж, насмејано лице или омиљена шоља за кафу. Појам лажне лепоте разумем као вештачки тј. хируршки или софтверски измењен изглед особе или слике.

Јелена Зељковић:

Лепоту бих у неколико речи објаснила као појаву, биће, предмет који пријају нашим чулима и нешто у чему уживамо. Прилагођавање оку посматрача уједно значи и пристајање на лаж и лажну лепоту.

Јелена Вишњевац:

„Лажна“ лепота је одувек била присутна, али је у данашње време чешћа него икад пре. Баш због друштва у којем живимо које константно говори и указује на то да све увек мора да буде савршено.

Како људи реагују на „лажну“ лепоту?

Ана Петровић:

Да ли је уопште препознају? Мислим да је главни изазов у овом времену Инстаграма, Јутјуба и осталих платформи да се мења перцепција онога што је „нормално“, могуће и достижно. Када свакодневном конзумирамо фотографије, снимке људи са беспрекорном косом, лицем, телом одједном тај савршени идеал делује као нешто што је релативно лако достижно и што би и ми требало да достигнемо. Козметичке и хируршке методе постају све софистицираније, о софтверу да и не говоримо, све је теже са сигурношћу уочити где престаје природна, а почиње вештачка лепота. Те фотографије могу значајно искривити нашу слику себе. Не ради се само о лепоти већ о животу уопште. Тешко је задржати самопоуздање када се упоређујемо са пажљиво испланираним, филтрираним сликама људи који живе наизглед савршене животе, немају нереда у фиокама, ајлајнер им успе из прве и увек су добро расположени.

Тешко је задржати самопоуздање када се упоређујемо са пажљиво испланираним, филтрираним сликама људи који живе наизглед савршене животе, немају нереда у фиокама, ајлајнер им успе из прве и увек су добро расположени.

Јелена Зељковић:

Реакција на „лажну“ лепоту није јединствена. Некима прија лажни осмех, а некима је ружан и беспотребан. Да би се проценило шта је лажно, мора се прво знати шта је право, али и који мотиви нагоне човека да се „одева“ у „лажну“ лепоту.

Чему потреба за „лажном“ лепотом?

Ана Петровић:

Лепота уме да донесе предности, представља неку врсту друштвеног капитала. Мислим да нема ништа чудно у тежњи људи да буду допадљивији. Потреба да се буде прихваћен, вољен, поштован су природне људске потребе. Лепота може да помогне, чак и тзв. „лажна“. С друге стране, друштво тешко прашта слабости и неуспех, поготово када се пласира слика да је савршенство надамак руке.

Јелена Зељковић:

Ово бих сврстала у проблеме модерне психологије. Хиперпродукција лажног кроз „фотошопове“, захвате естетске хирургије, слепо праћење модних трендова, у ствари могу бити само једна обична, а ипак сложена потреба за прихватањем у друштву.

Како истрајати у мноштву „лажне“ лепоте?

Мартина Видаковић:

Трудим се да увек будем окружена људима који размишљају као ја, у којима се могу пронаћи и наћи сигурност. Увек треба остати при својој идеји коју имаш у глави без обзира шта други мисле.

Ана Петровић:

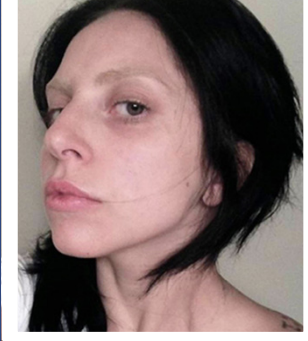
Мислим да је важно да искрено одустанемо од идеје савршенства. Многи од нас ће рећи да савршенство не постоји, да би касније ипак упали у замку да себе прекоревају због несавршенства. Избор садржаја које конзумирамо је само наш, треба да искористимо ту слободу.

Јелена Вишњевац

У данашње време тешко је не подлећи пред мишљењем других. Важно је да будемо окружени људима који ће нас волети баш због тога какви јесмо и који нас неће осуђивати због наших мана.

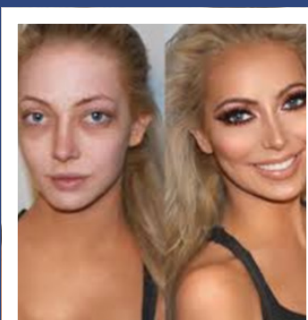
Јелена Зељковић:

Много је лакше научити „поставити“ лажни осмех, увећати усне, нанети пуно шминке на лице, обући „крпице“ које су у тренду, него „улепшавати“ себе изнутра читањем, учењем, вежбањем себе у стицању неких стварно лепих особина, па макар никад не били прихваћени од друштва. Тешко је схватити шта доноси, а шта односи време. Физичку лепоту учини непривлачном, док унутрашња заувек остаје. За сваку праву лепоту потребно је време и труд.

У данашњем свету окружени смо медијима и друштвеним мрежама које нам пласирају „савршенство“ које је нереално. Људи имају потребу да достигну тај идеал како би се допали другима и из тих разлога мењају свој изглед, губе своје ставове и размишљају као већина. То можемо дефинисати као „лажна“ лепота. Могли смо да закључимо да највећи утицај на младе имају друштвене мреже и окружење у којем се налазе, зато на њих највише утиче „лажна“ лепота.

Старије генерације су и те како подложне лажној лепоти, али у нешто мањој мери. Свакако, породично васпитање олакшава или отежава избор. Тешко је бити и остати свој и аутентичан, али у томе и јесте лепота, зар не? И, коначно, да одговоримо на постављено питање: да ли се „лажна“ лепота мењала кроз генерације? Да, мењала је свој облик, али је суштина остала иста.

Одломак беседе Дуње Томашевић са XXII Такмичења у беседништву

„О чему се не може говорити, о томе се мора ћутати“

Говор је ограничен. За наше емоције и спознаје универзум говора је често осиромашен. Он говори о чему се смислено може говорити, а најпрецизније и најсуштинскије знамо оно што не можемо никада исказати.

Да парафразирам Исидору Секулић: Ко лепо говори, моћан је земаљски, ко дубоко ћути, моћан је духовно. Дубоко ћутање је најузвишенији облик самоспознаје и духовна суштина. Ко уме дубоко ћутати, дато му је да изађе из ограничења, да има додир са суштинама. У животу, човек је ограничен; у себи он је бесконачан. Мисаоно ћутање је најближи додир Богу и свему узвишеном. У црквама, манастирима, библиотекама, на свим високопоштованим местима и приликама тишина је императив. Ћутање је облик одавања почасту свему сакралном. Ћутање је одмор душе, каже Френсис Бејкон. Као и све у животу, човек злоупотребљава и речи. Зависно од тога како их употребљавамо оне нас могу ослободити или заробити. „Извини“ „Нисам то мислио“ „Био сам љут“ „Причао је бес из мене“... су флоскуле које користимо у узалудним покушајима да зацелимо „рак-ране“ нанете речима. *Хиљаду пута се покајеш за оно што кажеш, ретко за оно што прећутиш*, написао је Меша Селимовић. Молим вас да ми помогнете у решавању овог питања! Подигните руке ако жалите зато што сте нешто прећутали. Да, тако сам и мислила. Над светом разговора, живе речи, полемике и дебате облачи тмурни облак кривице и кајања. Од кајања ће нас једино ослободити спознаја да речи треба да буду као поклони, пажљиво одабрани и специфично намењени.

Одрастао си кад научиш да говориш, а мудар кад научиш да ћутиш. У жељи да будемо одрасли, заборавимо да будемо мудри. Заборавимо да нас као децу уче да је ћутање мајка мудрости. Стварност је да се паметни надмудрују, док мудри ћуте. И, иако се наша кореспонденција и стицање образовања и знања заснивају на постављању питања и давању одговора, Еурипид је тврдио да је мудроме и ћутање одговор. Он даје предност другом виду комуникације, већ одавно запостављеном од стране савременог човека. Он мисли да је апсолутни власник истине и да полаже сва права на њу. У доба свеопште транспарентности, људи говоре све што мисле. Примат би требало да нам буде да мислимо све што кажемо, а не да кажемо све што мислимо.

Као и за све, и за говор постоје одговарајуће место и време. Гандијев је став био *Говорите само када је то боље од тишине*. Ћутање је у 21. веку девалвирана категорија и зато бих се ја осмелила и допунила Витгенштајна, рекавши да би требало говорити само о ономе о чему се не може ћутати.

Колико се Колико се познајемо? познајемо?

Наш матурант и ученик одељења IV5, Урош Влајков, учествовао је у квизу „Колико се познајемо“. Са нама је поделио утиске о самом учешћу, али и о наградном путовању у Словачку.

Да ли можеш укратко да кажеш нешто о квизу?

Квиз „Колико се познајемо“ је пројекат Покрајинске владе, који има за циљ да се млади свих народа и националних мањина у Војводини боље упознају и науче нешто више о културама других народа. Овај пројекат се успешно спроводи већ више од једне деценије.

Како си дошао на идеју да се пријавиш?

За квиз нисам чуо све док ми га другарице из разреда нису поменуле и питале ме да ли бих и ја можда хтео да учествујем.

Да ли си се спремао за квиз?

За прву, тј. квалификациону рунду се готово нисам ни спремао. Могло би се рећи да ме је срећа пратила и помогла мојој екипи да прође даље. Ипак, за све даље рунде сам се озбиљније спремао и у том процесу научио доста тога што нисам знао о другим народима.

Шта ти је донело учешће у квизу?

Учешће у квизу ми је донело доста новог знања, али сам упознао и много нових и занимљивих људи мојих година. Са њима се и дан-данас чујем и дружим, те бих због тога учешће у квизу препоручио свима.

Као награду добио си путовање у Словачку. Са ким си ишао и како си се провео?

У Словачку је требало да идем са својим саиграчима, али стицајем околности сам само ја отишао из свог тима. Ишао сам тамо не знајући скоро никога, али сам упознао још више „готивних“ људи из разних делова Војводине. Свашта смо у Словачкој лепо видели и међусобно се много боље упознали. Уједно смо се и дружили и сазнали доста тога.

Какав је утисак на тебе оставила Словачка?

Словачка је заиста прелепа земља. Доста слична Србији, а опет толико различита, тако да је на мене дефинитивно оставила изванредан утисак. Било ми је веома лепо, толико да не бих имао ништа против да сам остао још коју недељу. За тих осам дана само смо загребали по површини свега оног што Словачка јесте.

Елена Прњић IV3

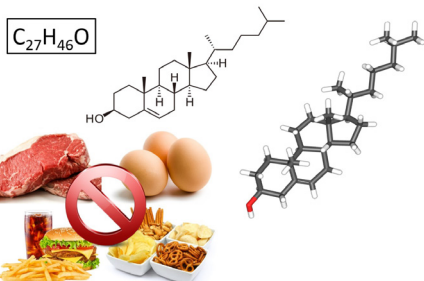
Тематске недеље

Развијање међупредметних компетенција у нашој Гимназији се реализује кроз организовање тематских недеља: Недеља креативности, Недеља сарадње и комуникације, Недеља здравља *Моје здравље у мојим рукама*, Недеља предузетништва и Недеља одговорног односа према околини. До сада смо се бавили креативношћу и здрављем, а преостале теме нас тек очекују.

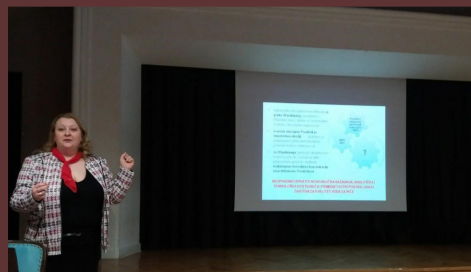
Током *Недеље креативности* ученици свих разреда могли су да своје идеје искажу кроз низ различитих пројеката. Они су на часовима физике правили презентације о Платоновим телима, путовању кроз време и графену као материјалу будућности. Направили су мноштво квизова – из информатике о основним појмовима, знању о интернету, хардверу и софтверу, из хемије о угљенику и алкалима. Такође, на часу хемије бавили су се темом *Нетолеранција на лактозу мода или истина*. Снимали су и пројектовали филм на енглеском језику *Нови Сад – The Youth-Capital Locals know best*, али су и на енглеском језику путем презентације представили Швајцарску. На часу латинског језика бавили се културом изражавања кроз предавања на тему *Ја бих то овако*, а на часу српског језика и књижевности креативно осмишљавали час *Еп о Гилгамешу*. Припремали су изложбу *Математика свуд око нас* и пројекат из биологије *Како сачувати здравље*. На часовима ликовне културе и уметности и дизајна цртали су иницијале, правили обележиваче за књиге и колаж за насловну страну књиге. У оквиру веронауке упознавали су се са богослужбеним простором кроз посету цркви. Пројекте су реализовали професори: Сандра Антић, Марија Бјељац, Драгица Радовановић, Татјана Божовић, Ребека Чорба, Зорана Костић, Анита Стојановић, Радослав Божић, Зорица Николетић, Љиљана Новаковић, Софија Шево, Данка Вучковић, Ружица Петровић, Клара Велишек, Зоран Петровић, Милан Бандобрански, Сандра Томашевић, Јелена Милашин, Јелена Кеча, Гордана Беквалац и Јадранка Гламочић.

Највише пажње у *Недељи здравља* привукла су предавања *Храна и пиће за здраво биће*, *Брини о ваздуху пре него што га угледаш* и *Квалитет воде коју пију становници Новог Сада*. Предавање о храни и пићу реализовали су матуранти уз професорице хемије Ивану Љубовић и Љиљану Новаковић. Ученица првог разреда са професорицом хемије Сањом Перић је одржала предавање о ваздуху у оквиру изборног програма *Примењене науке*. Такође, имали смо част да угостимо и проф. др Јасмину Агбаба са ПМФ – а из Новог Сада која је говорила о квалитету воде у нашем граду. Организована су и предавања *Тим за превенцију ХИВА*, *Халогени деривати угљоводоника и здравље људи*, *Нано тубе од угљеника у савременој медицини и медицини будућности*, *Вакцина – цивилизацијска тековина или...? Зашто је се данас људи боје?* *Штетност дуванског дима*, *Утицај стреса на здравље*, *Заштита од атмосферског и радиоактивног зрачења* и промоција часописа *Здравље и спорт*. Недељу здравља су са ученицима реализовали професори Ивана Љубовић, Љиљана Новаковић, Сања Перић, Катарина Ковач, Јелена Радосављевић, Љиљана Новаковић, Сандра Антић, Ружица Петровић и Гордана Беквалац.

Холестерол

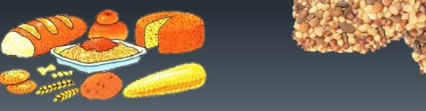

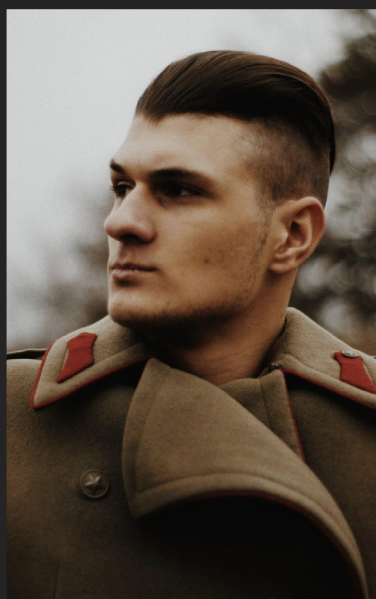
Масти са већим садржајем есенцијалних масних киселина могу смањити количину холестерола у крви

Предавање проф. др Јасмине Агбаба

Угљени хидрати и липиди у исхрани спортисте

О раду на филму „Велике љубави великих људи“ из угла редитеља и сценаристе Елене Прњић

Процес настанка филма „Велике љубави великих људи“ започет је на самом почетку школске године, у септембру. Тада смо од професорке Драгице Илић – Николић добили задатке да урадимо плакате на тему „Велике љубави великих људи“, али нико није ни слутио да су управо ти плакати били увод у читаву причу. Након изложбе саопштено нам је да треба да снимимо филм и дата су нам имена познатих парова о којима треба да настане прича. Од тог тренутка било је све на нама.

Прва ствар коју смо урадили била је подела главних улога, а у току писања сваког сценарија, сходно причи, додавале су се и бирале остале улоге и глумци. Снимање сваког филма је напоран процес и изискује доста рада и труда. Али, треба нагласити да на филмовима раде професионални школовани редитељи, сценаристи, глумци, тонци, камермани, монтажери... У нашем случају иза филма су стајали радознали ученици, али можда и будући студенти наведених занимања.

На филму смо радили скоро пола године. У току тог периода требало је осмислити сценарио за седам љубавних прича, а затим све снимити и монтирати. Све смо морали да ускладимо са школом, па се често дешавало да имамо снимање, па идемо на часове и обратно. Снимања су била напорна, понекад смо радили по пет сати дневно. Викенди су увек били резервисани за рад, а детаље које смо изоставили, или сцене за које смо морали да мењамо локације, снимали смо у току радне недеље.

Што се тиче писања сценарија, могу рећи да није било тако једноставно како сам мислила да ће бити. Да бих једну причу написала, морала сам да ишчитам мноштво сајтова, чланака и текстова, како на српском тако и на енглеском и француском језику. Честа појава је била да се информације не поклапају, па је читав процес умео да се закомпликује. Како је време одмицало постајало ми је све јасније како један филм треба да изгледа, те су и сами текстови били обимнији и садржајнији. Дешавало се да на једном тексту радим и по неколико дана, а често сам чекала да ми наиђе инспирација и да осване јутро. Како би прича изгледала реалније, морала сам да осмислим дијалоге који су деловали помало „уштогљено“, али су били карактеристични за одређени период. Писање сценарија ишло је у пакету са режијом, тако да сам, док сам

писала текст, имала визију како би требало одређена сцена да изгледа.

Имала сам ту срећу да су глумци, којима су поверене улоге били спремни за рад, а део њих учио је текст на француском и немачком језику. Неки су морали да шетају боси по парку, неки да се смрзавају на највећој хладноћи, а неки и да се пате са изговором на страном језику. Али, и поред тога, сви су се показали у најбољем светлу. Битна ствар били су костими и локације на којима смо снимали.

Група костимографа радила је на сваком костиму детаљно. Дешавало се да на снимања доносимо путне торбе и кофере са мноштвом ствари које би могле да послуже. Сви костими су плод наше маште, те смо експериментисали са нашим идејама и стварима које смо имали код куће. У филму се може приметити да је свака прича имала другу локацију која је требало да нам приближи радњу и личности о којима смо писали. За сваку установу морали смо да шаљемо посебну молбу, а већина нам је радо и веома брзо излазила у сусрет.

Све оно што сам замислила, свака идеја коју сам имала не би успела да се реализује без доброг монтажера, а ја сам имала срећу да имам управо такву особу у разреду. Јелена Новаковић се показала као одличан камерман и фотограф. Морала је да пази на мноштво ситних детаља, па чак и да коригује неке грешке које су нам промакле. Честа појава је била да остане до касно у ноћ да ради, како би филм био још бољи. Наравно, смећа никад није било доста. Некад се дешавало да се снимања и продуже јер смо се константно шалили, те је и тај напоран рад падао у сенку наших насмејаних лица.

А онда је дошла и недеља у којој је била премијера. Последња два филма смо потпуно завршили свега два дана пре него што је требало да покажемо оно на чему смо радили. На сам дан премијере имали смо проблеме са техником што нас је учинило још нервознијим. Ипак, и поред тога, проблеми су успешно решени, а то вече је одлично прошло.

Тог петка, 8. фебруара 2019. године, вредело је чути огроман аплауз на крају. Имала сам осећај као да је време у том тренутку стало и била сам поносна на оно што смо урадили. И после месец дана и даље чујем тај аплауз и видим јасно озарена лица. Овим путем бих се још једном захвалила проф. Драгици Илић-Николић, свом одељењу IV3 и свима онима који су се максимално посветили реализацији филма. Веома ми је драго што је читаво одељење имало могућност да заједно ради на нашем последњем пројекту, који ће нам свакако остати свима у сећању као један од најлепших периода нашег школовања.

Драмске радионице у Галерији Матице српске

Као апсолвенткиња Академије уметности на смеру Примењено позориште, професорица Тамара Деспотовић-Ђурчић је позвала групу ученика прве године (I2, I5) Светине гимназије да јој се придруже у откривању галеријског простора као атипичног места за окупљање младих током месеца фебруара и марта 2019. године. Уз сарадњу запослених из Галерије, а у тиму са својом колегиницом са класе драматуршкињом Бојаном Иванов-Ђорђевић, професорица је осмислила циклус од десет радионица кроз које су истраживане технике савременог драмског приступа младима тј. технике театра у образовању. Трагано је за одговорима на питања: Зашто се данас млади клоне места као што су галерије и музеји, и како их охрабрити да се на таква места врате?

Осмишљени програм одвијао се у просторијама саме галерије, у сали у којој су изложене слике српских уметника XX века. Сам назив пројекта **Уметност је вечна, а живот је кратак** указује такође на посебан сегмент којим су се ученици током радионица бавили, а то су лик, дело и несрећна судбина сликара Саве Шумановића.

За едукативне циљеве тј. карактеристике програма одабрано је: приближавање установа културе младима, подстицање свести у правцу важности чувања уметничких дела, увиђање значаја материјала који се у галерији чува, доживљавање уметности путем чула, подстицање креативности и усмеравање ка естетским вредностима, као и осветљавање универзалне проблематике живота уметника XX века.

Финални програм биће реализован средином марта у оквиру Дана позоришта деце и омладине, а садржаће: уводни део „Млади у галерији“, затим кореодраму на тему „Сава Шумановић-последњи дан“, радионицу развојног театра пред сликом „Купачице“ (1925) Саве Шумановића, кратак перформанс који ће настати као производ радионице и наравно разговор са учесницима и гледаоцима програма.

Тамара Деспотовић-Ђурчић, професор француског језика и књижевности, професор латинског језика и драмски педагог

У току претходне и ове школске године професорке историје у нашој школи проф. Сања Глуховић Васић, проф. Александра Поповић и проф. Драгица Илић-Николић организовале су низ изложби и предавања, путовања и других пројеката.

Проф. Сања Глуховић Васић

Историјско – географска секција посетила је Царску палату, Музеј Срема и Археолошки музеј Сремске Митровице, 27.10. 2018.

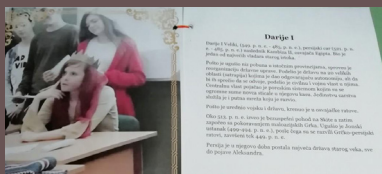
Матуранти су имали прилику да обиђу Народни музеј у Београду и одгледају представу „Госпођица“ у ЈДП-у 25.11.2018, а 2.12.2018. ученици 2. године су посетили Народни музеј у Београду и одгледали представу „Ожалошћена породица“ у Народном позоришту.

Проф. Драгица Илић Николић

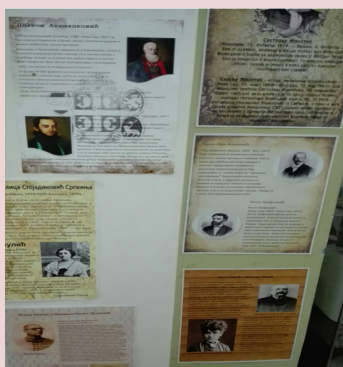
Изложба *Моја улица, мој крај*, ученици II5, II6, II7, II8

Изложба *Каква су то времена била*, ученици 15, 16, 17, 18

Изложба *Велике љубави великих људи*, реализатори ученици IV3

Изложба *Срби у Војводини*, ученици IV2 и IV3

Изложба *Праисторија на тлу Балкана*, ученици 15, 16, 17, 18

Изложба *Династија Петровић Његош*, ученици IV2

Изложба *Дворци Војводине*, ученици II5, II6, II7, II8

VITAE EST

Проф. Александра Поповић

Изложба радова ученика других разреда на тему **Историја српске средњовековне државе у време владавине династије Немањић**. У изради плаката учествовали су ученици одељења II2, II3, II4, II5, II8 и II9.

Изложба **Дневник моје породице**, изложба радова ученика четвртих разреда у којима су истражили и приказали порекло и најстарије фотографије своје породице. У реализацији су учествовали ученици одељења IV2, IV3, IV4 и IV9.

„Заборавити претке, значи бити поток без извора, стабло без корена“

Желели смо да исправимо ту неправду.

Учећи о прошлости, упознајемо велике и моћне људе. Говоримо о лепим и трагичним догађајима, о напретку и разарању, животу и смрти. Оно што нам у тим великим догађајима често измиче, јесте чињеница да историју чине животне приче свих оних „малих“ људи, чија имена историја није запамтила, а који су радећи, ратујући, стварајући, истражујући, борили се, надарујући се, остављајући свој неповољан траг у овом свету у ком ми данас живимо.

Матуранти IV/2, IV/3, IV/4, IV/9, остварили се на на своје корене. Резултат њиховог рада, донео је одговоре на питања:

Ко су моји преци? Одакле су пореклом? Како је настало презиме које носим? До којих колена сеже сећање на претке у мојој породици? Како изгледа моје породично стабло? Од када датира најстарија фотографија у мојој породици?

Бавили се великим темама, заборављамо обичног човека. Борили се да разумемо светске проблеме, прескочимо ове људске, мале, свакодневне. Желели да сазнамо што више о великим историјским личностима, заборављамо на сопствене претке.

Изложба радова ученика првих, других и трећих разреда у оквиру реализације интердисциплинарне наставе на тему **Календар, мерење времена**. Истраживачким радовима ученика тема је приказана из угла различитих наставних предмета: математике, историје, географије, физике и верске наставе. Ментори пројекта су професорка математике Љубица Дејановић и професорка историје Александра Поповић, уз стручну подршку професорке географије Лидије Лалевић и професорке физике Софије Шево. У реализацији су учествовали ученици одељења I5, I6, I7, II2, II3, II4, II5, II8, II9, III2 и III3.

ОВДЕ СУ ЖИВЕЛИ И СТВАРАЛИ...

МАРИЈА ГРАЂАНИН (25.12.1816-14.11.1883) Била је једна од најзначајнијих полицајки у Османлијској Србији. „Државни човек“ Политички борци до се данас носе њен споменик у Мингаловцу.	ВУКА АСАНОВИЋ (18.8.1805-16.11.1878) Београдски сликар, басисти, политички борац, јунак, уметник и борец. Према легенди, Драгомир Драговић, александарски војвода.	ЈОВАН СУКОЊИЋ (12.1.1817-28.1.1886) Београдски фотограф, највећи српски фотограф и српски поштомат. Пронаомио је српски поштомат „Користећи Јован Сукоњић“.
ЈОВАН ВОЈВОЂИЋ (23.11.1824-19.10.1906) Београдски сликар, политички борец, српски народни новинарски и политички радник. Крилатица Србије.	ВУКА ДРАЖИЋИЋ (4.8.1829-17.11.1882) Београдски сликар, јунак, уметник који води су се били српски војводе и политички радници. Напомена: јунак је био др Драгомир Драговић.	МИХАИЛ СРБИЊАК (31.12.1825-25.11.1879) Београдски сликар, јунак, уметник који води су се били српски војводе и политички радници. Напомена: јунак је био др Драгомир Драговић.
МИХАИЛ ПУШТИЊ (10.11.1832-12.3.1914) Београдски сликар, јунак, уметник, политички борец, српски народни новинарски и политички радник. Крилатица Србије.	МИХАИЛ МАРИЋ (29.12.1874-14.8.1948) Београдски сликар, јунак, уметник који води су се били српски војводе и политички радници. Напомена: јунак је био др Драгомир Драговић.	ЈАНКА ПЕРКОВИЋ (18.12.1825-9.1889) Београдски сликар, јунак, уметник који води су се били српски војводе и политички радници. Напомена: јунак је био др Драгомир Драговић.
Ј. Ј. ЗМЈА (6.12.1830-14.10.1906) Београдски сликар, јунак, уметник који води су се били српски војводе и политички радници. Напомена: јунак је био др Драгомир Драговић.	КОСТА ТРИКОВИЋ (20.10.1845-19.2.1875) Београдски сликар, јунак, уметник који води су се били српски војводе и политички радници. Напомена: јунак је био др Драгомир Драговић.	ИСИДОР ПАВИЋ (16.8.1876-15.9.1915) Београдски сликар, јунак, уметник који води су се били српски војводе и политички радници. Напомена: јунак је био др Драгомир Драговић.
ТАДАНОВИЋ (12.2.1844-26.11.1910) Београдски сликар, јунак, уметник који води су се били српски војводе и политички радници. Напомена: јунак је био др Драгомир Драговић.	ЈОВАН С. ПИЊОВИЋ (18.12.1824-19.10.1906) Београдски сликар, јунак, уметник који води су се били српски војводе и политички радници. Напомена: јунак је био др Драгомир Драговић.	НИКОЛА СКОЊИЋ (12.1.1817-28.1.1886) Београдски сликар, јунак, уметник који води су се били српски војводе и политички радници. Напомена: јунак је био др Драгомир Драговић.
УРАНИС ГРЕЊИЋ (12.1.1870-12.1.1939) Београдски сликар, јунак, уметник који води су се били српски војводе и политички радници. Напомена: јунак је био др Драгомир Драговић.	ВОЈВОЂА НАПОЉИЋ (10.7.1821-11.7.1887) Београдски сликар, јунак, уметник који води су се били српски војводе и политички радници. Напомена: јунак је био др Драгомир Драговић.	ЛУКЉАН КУЧИЊИЋ (21.12.1874-12.11.1877) Београдски сликар, јунак, уметник који води су се били српски војводе и политички радници. Напомена: јунак је био др Драгомир Драговић.
ТАДА НАПОЉИЋ (10.6.1830-11.7.1897) Београдски сликар, јунак, уметник који води су се били српски војводе и политички радници. Напомена: јунак је био др Драгомир Драговић.	НИКОЛА СКОЊИЋ (12.1.1817-28.1.1886) Београдски сликар, јунак, уметник који води су се били српски војводе и политички радници. Напомена: јунак је био др Драгомир Драговић.	ЛУКЉАН КУЧИЊИЋ (21.12.1874-12.11.1877) Београдски сликар, јунак, уметник који води су се били српски војводе и политички радници. Напомена: јунак је био др Драгомир Драговић.

Изложба: **Цртице из историје српског народа у Војводини**, поводом обележавања стогодишњице присаједињења Бачке, Баната, Барање и Срема Србији

СЕОБЕСРБА

Ова два велика и неочекувана догађаја, на крају крајева, била су једна у једној линији. Срби су се на крају крајева са својим братим и сестrama из Србије, Бачке, Баната, Барање и Срема, истински повратили у своју домовину.

Ова два велика и неочекувана догађаја, на крају крајева, била су једна у једној линији. Срби су се на крају крајева са својим братим и сестrama из Србије, Бачке, Баната, Барање и Срема, истински повратили у своју домовину.

МАЈСКА СКУПШТИНА

Оваква је у Српској Краљевини била једна од најзначајнијих догађаја. На њој су представници Срба из Војводине, Бачке, Баната, Барање и Срема, са својим братим и сестrama из Србије, Бачке, Баната, Барање и Срема, истински повратили у своју домовину.

Наши гости – ученици и професори СОУ „Коста Сусинов“ из Раговиша (Македонија)

Група професора и ученика из СОУ „Коста Сусинов“ из Раговиша, посетила нас је у периоду од 30.10. до 1.11. у оквиру пројекта „Млади одговорни за свет“. Посету су организовали школски психолог, проф. Љиљана Арађански Рајков, проф. енглеског језика Данка Вучковић и проф. географије Лидија Лалевић. У посету нашој школи дошао је директор школе из Раговиша, Гоце Лазаров, четири професорице и 17 ученика. У дочеку гостију учествовали су ученици из одељења III5 и II7, као и неколико ученика из четвртог разреда.

1

Првог дана посете угостили смо госте у Свечаној сали Гимназије уз говор добродошлице и неконвенционално дружење. Потом су гости отишли до хотела да се одморе и освеже, а након тога уследио је обилазак дела града у који су нас повели ученици четвртог разреда. Обишли смо новосадску Синагогу, Јеврејску улицу, Трг Младенаца, Трг Галерија, Улицу Васе Стајића као и Трг Слободе и Улицу Краља Александра. После обиласка имали смо слободно време за дружење и индивидуалан обилазак града.

Други дан провели смо у обиласку другог дела Старог града и Петроварадина, а пре обиласка смо имали представљање обеју школа у Свечаној сали. Нашу школу представили смо презентацијом и филмом „Знање на делу“ Новинарске секције. Када смо кренули у обилазак прошетали смо Улицом Лазе Телечког, Улицом Јована Јовановића Змаја, Дунавском улицом и Дунавским парком. По обиласку Старог града отишли смо до споменика жртвама рације **Породица** на кеју. Полако смо се попели на Петроварадинску тврђаву где смо уживали у погледу на Нови Сад. Гости су имали слободно поподне.

2

3

Последњи дан смо одлучили да покажемо нашим гостима како изгледа настава код нас и одвели смо их на час хемије код професорице Сање Перић који је одржан у Свечаној сали, после кога смо одгледали филм о Холокаусту који су радили ученици, а ментор им је била професорица историје Александра Поповић. Након филма отишли смо на час енглеског код професорице Данке Вучковић где смо могли да научимо нешто о Ноћи вештица и њеном празновању. По завршетку посетили смо Природњачки музеј где смо имали прилике да видимо сталну поставку музеја и изложбу фотографија природе Војводине. Након посете музеју имали смо слободно време у Дунавском парку које смо провели певајући и дружећи се. Гости су имали слободно после подне, а увече смо сви заједно присуствовали Књижевној вечери у библиотеци Гимназије. На књижевној вечери атмосфера је била позитивна, а наша професорица Данка Вучковић узела је гитару и засвирала нам неколико македонских песама које смо сви заједно певали. На самом крају књижевне вечери поделили смо своје утиске о посети наших гостију којом смо, верујем, сви били више него задовољни. Разменили смо пар лепих речи и поздрава, а потом смо отишли на дружење у један локал у Улици Лазе Телечког. Нажалост, то је био последњи дан нашег дружења, опростили смо се једни од других уз пуно загрљаја и бљесака блицева. Испратили смо наше госте до њиховог аутобуса, а они су се сутрадан упутили својој кући.

Размена ђака са Гимназијом у Крању (Словенија)

Када оду у Крањ јесте управо та опремљеност и изглед школе, за коју кажу да изгледа као да је из неког америчког филма. Школа има кантину, ормариће за преобување у кућне папуче и остављање ствари, озелењену и уређену околину и спортске терене. У Гимназији „Францета Прешерна“ много пажње се посвећује ваншколским активностима ученика, а највише спортским, тако да ученици када имају неку битну утакмицу, такмичење или пак тренинг нису у обавези да дођу у школу. Ову Гимназију завршили су многи словеначки олимпијци који су освајали чак и златне медаље на светским такмичењима.

Први дан размене наши ученици провели су у путу, а када су стигли у Крањ дочекали су их насмејани домаћини са приредбом добродошлице. Ученици су имали упознавање са својим домаћинима и традиционално свако од њих је добио фасциклу са својим именом унутар којих су се налазиле брошуре и програм за наредне дане проведене у посети Словенији. Потом су ученици након кратког предаха отишли са својим домаћинима у њихове домове где су били смештени.

Други дан посете Словенији, домаћини су искористили тако што су нас одвели на једнодневни излет на словеначко приморје. Прво смо посетили мало привредно место Струњан, надомак Пирана, у ком се налази солана око које смо прошетали. Прошетали смо и кроз насеље између привредних домаћинстава и маслињака, а потом смо се попели на врх оближњег брда где се налази „Госпин криж“, са ког се пружа предиван поглед на оближње клифове и на Јадранско море. Када смо се сликали и мало одморили уследило је спуштање са брда и одлазак у Копар. Када смо стигли у Копар имали смо слободно време за шетњу предивним медитеранским градом изграђеном у млетачком стилу, који се некада налазио на острву које је временом спојено са копном насапањем земље између копна и острва. Након слободног времена имали смо организовану туру по старом граду у пратњи водича и имали смо прилике да чујемо нешто о невероватној историји града Копра и његовом богатству и лепоти. Када смо завршили са обиласком Копра вратили смо се у Крањ, где су ученици имали слободно време за одмарање и дружење.

Сутрадан ујутру имали смо прилику да мало више обиђемо Гимназију „Францета Прешерна“ и да се упознамо и видимо како у њиховој школи изгледа настава. Уследила је заједничка седница ученичких парламената обеју школа на којој је сваки од ученика представио неки од обичаја, празника или националних обележја, како Србије тако и Словеније, како бисмо се мало боље упознали са културама оба народа. Након седнице ученичких парламената имали смо слободно време које смо искористили за такмичење у спортским активностима између школа у фудбалу и одбојци у којој смо победили, а у фудбалу, нажалост, нисмо. Након кратког предаха и паузе за ручак отишли смо у посету предивној престоници Словеније, Љубљани у којој смо имали организован обилазак са водичима из туристичке школе у Љубљани. Након детаљног обиласка ужег центра града имали смо слободно време за шетњу градом и уживање у свим чарима Љубљане. По завршетку боравка у Љубљани вратили смо се у Крањ и као и претходног дана имали смо слободно време за дружење.

Последњег дана нашег боравка у Словенији имали смо слободно пре подне за индивидуални обилазак и разгледање Крања са домаћинима, након чега смо имали окупљање у школи где смо се састали и поделили своје утиске, а потом опростили и растали. Опраштање је било пуно осмеха, загрљаја и суза, међутим оно што нас је све тешило јесте чињеница да ћемо се поново видети код нас у априлу. Свим ученицима и професорима је било изузетно драго што су учествовали у посети Крању у оквиру размене са Гимназијом „Францета Прешерна“ и сигуран сам да ће то искуство памтити цео живот!

Марко Марић III5

У сусрет јубиларном 25. Школском позорју

Весник Стеријиног позорја

Школско позорје има већ дугу традицију окупљања средњошколских позоришних трупа широм Војводине. То је такмичење позоришних представа у којима глуме и учествују ученици средњих школа, а које воде њихови наставници, такође аматери.

Све је почело сада већ давне 1993. године када је Уницијативни одбор смотре драмских дружина средњих школа Новог Сада расписао конкурс за учешће на првом Школском позорју, које ће бити одржано у априлу 1994. године. Првобитно је ова манифестација била замишљена као смотра драмских дружина средњих школа на територији Новог Сада, да би касније простор њеног деловања био проширен и на целу Војводину.

Из године у годину фестивал је напредовао, организацијски, репертоарски, естетски. Девето Школско позорје донело је иновацијеуорганизацијокојесузначајнодоградилиусавршиле његов фестивалски лик. Најпре је измењена првобитна пракса да се изводе све пријављене представе. У жељи да на Позорје доспеју најбоља остварења настала у текућој години, увели смо селекцију представа и број представа које учествују у такмичењу свели на шест. За време тродневног трајања фестивала, сваки дан су се изводиле по две представе, а учесници и публика су се окупљали на Округлом столу где су расправљали о изведеним представама. Такође, за време трајања фестивала, дневно се објављивао Билтен у вези са

дешавањима на фестивалу претходног дана. У сарадњи са Новосадским позориштем Ujvideki színház обезбеђени су оптимални услови за извођење представа - професионална сцена. Посебну пажњу смо посветили и ликовној идентификацији фестивала, па се сваке године штампа централни плакат Позорја и издаје се каталог Позорја са неопходним информацијама.

Већ је на 10. Школском позорју коначно уобличен фестивалски организам који је примерен савременој школи. Сарадници Позорја су позоришни стручњаци: глумци, редитељи, писци, театролози. Од првог дана његовог настанка сарадник на Позорју је био покојни Лука Хајдуковић, театролог. Он је, такође, био у неколико наврата и званични селектор Позорја. Затим је селектор био позоришни редитељ Тибор Вајда, а селектор 14, 15, 16. и 17. Позорја је била Весна Ждрња, глумица и професорка Академије уметности.

У каталогу сваког Позорја као редовна страница постоји Уметничка порука Позорју. Аутори поруке биле су, између осталих, и глумице Соња Стипић-Јосић, Гордана Ђурђевић-Димић, редитељ Милан Белегишанин, театролог Лука Хајдуковић... Имали смо ту част и задовољство да наша Позорја отварају угледни позоришни делатници, новинари, професори. Споменућемо само неке: 14. Позорје свечано је отворила позоришна редитељка Вига Огњеновић, док је 16. Школско позорје отворио Јован Ћирилов.

Оцењивачку комисију увек сачињавају позоришни стручњаци; један глумац, један редитељ и један театаролог. Многе школе из целе Покрајине су наступале на нашем фестивалу, неке од њих су већ постале стални гости - учесници Позорја. Сви они деле исто одушевљење Позорјем и учешће на њему сматрају драгоценим искуством. Наша школа имала је у више наврата одличне и победничке представе на репертоару Позорја. Школско позорје је досада изнедрило многе таленте – многи данас афирмисани глумци дебитовали су управо на неком од Позорја. Надамо се да ће то тако бити у будућности.

Гимназија „Светозар Марковић“ је одувек и била душа Позорја: она је иницијатор одржавања смотре, њен организатор, домаћин и учесник. Она је одиграла улогу фестивалске институције и тако допринела ширењу позоришне уметности у школама. У ове године ми очекујемо разумевање надлежних државних чинилаца и подршку војвођанских школа, и убеђени смо да ћемо своју визију Школског позорја успешно остварити.

Предвиђено је да свака представа буде посебно оцењена од стране стручног жирија, који обично сачињавају глумци и позоришни редитељи. На основу одлуке жирија додељују се награде. Награде су следеће:

1. Награда за сценски говор
2. Награда за музику
3. Награда за ликовност
4. Награда за драматизацију или адаптацију
5. Награда за епизодну мушку улогу
6. Награда за епизодну женску улогу
7. Награда за глумачку бравуру
8. Награда за главну мушку улогу
9. Награда за главну женску улогу
10. Награда за професорску режију
11. Награда за ученичку режију
12. Награда за најбољу представу у целини

Поред тога, додељује се и награда „Глас публике“, јер публика гласа за свог фаворита уз помоћ припремљених гласачких листића.

Многе школе из целе Покрајине су наступале на нашем фестивалу, неке од њих су већ постале стални гости - учесници Позорја. Сви они деле исто одушевљење Позорјем и учешће на њему сматрају драгоценим искуством. Наша Школа имала је у више наврата одличне и победничке представе на репертоару Позорја. Школско позорје је досада изнедрило многе таленте – многи данас афирмисани глумци дебитовали су управо на неком од Позорја. Надамо се да ће то тако бити у будућности.

Нема никакве сумње да је Школско позорје у две деценије дугој традицији оправдало своје постојање. Оно је потврдило велики сазнајни, културни и педагошки значај ученичке позоришне представе у процесу образовања и васпитања. Оно је помогло младима да открију неодољиви свет позоришта, ту истинску чаролију људског духа и, најзад, оно је подстицало ученике и наставнике да проширују сопствене духовне хоризонте и тиме дају свом животу смисао више.

Тачка гледишта

Зашто су важни примењена драма и позориште?

Примењена драма и позориште постављају многе изазове пред учеснике-глумце и учеснике-публику. Основно је да им помажу да изграде критичку свест, да реконструишу, преиспитају и испитају портрет времена у коме живимо. Примењено позориште омогућава уче(с)ницима борбу са контрадикцијама, рад са дилемама и има мисију да трансформише и подучава и појединца, али и заједницу. Може се користити у модернизацији школског програма и програма доживотног учења, омогућава онима који нису професионални глумци да се изграде у вештинама позоришног стварања кроз физички и емоционални рад, будући да се бави свим актуелним социо-политичким темама и проблемима, као што су на пример: корупција, екологија, вршњачко насиље, расизам, ксенофобија, пороци међу младима и слично.

Које вештине се развијају при раду на секцији?

Ученици се иницирају да сами препознају или уоквире тему коју би могли развијати. Водитељ секције им даје одређене драмске вежбе и подстицаје, који испрва изгледају као игра и забава, а потом их усмерава да креирају ликове за грађење представе, да осмисле њихове биографије и произведу сцене из живота тих ликова овде и сада. Углавном не радимо на већ написаном сценарију (мада не искључујемо опцију употребе класичних текстова), него га сами стварамо на основу неког подстицаја (ове школске године нам је полазна тачка била једна Преверова песма, прошле је то био један грчки мит, па смо то осавременили и наставили да развијамо). Свакако, примењено позориште је процес кроз који нас воде импровизације базиране на искуству. Оно мора да има и тачно одређену циљну групу. Ученици-глумци пре, током и након играња одређених сцена могу да укључе и публику у свој рад, дакле имамо интеракцију и обавезну радионицу. Кроз примењени театар, требало би да могу културно да интервенишу унутар школе или неке заједнице. Развијају свакако глумачке способности, сценски покрет и говор, а подучавам их и техникама савременог плеса као и вокалним техникама.

На којим језицима одржавате секцију?

Преко десет година сам се бавила театром на француском језику. Сада сам проширила делатност. Најпре стварамо сценарио на матерњем језику, а потом га по потреби преводимо на француски или енглески језик, како би могли да наступамо и на међународним фестивалима или гостујемо при школским разменама. Мислим да су међународне размене драгоценост искуство за све младе и да развијају посебан ниво свести и код ученика, али и код њихових професора.

Интервју са проф. француског и латинског језика и грамским педагогом Тамаром Деспотовић Ђурчић која води мултијезичку грамску секцију на француском језику и позоришну трупу Тачка гледишта

Да ли постоји слична секција у Новом Саду?

Колико сам упозната, ниједна средња школа нити гимназија у Новом Саду и околини се не бави овим видом театра. Баве се углавном класичним драмским активностима. Дакле, Светина гимназија је прва! Али, постоје омладинске радионице у граду и шире, које се баве савременим театром и експериментишу или истражују његове ширине.

Одакле сте добили идеју да покренете секцију?

Као што сам горе навела, у Гимназији „Светозар Марковић“ сам од 2004. године основала и водила драмску секцију на француском језику. Учествовали смо на бројним међународним фестивалима франкофоног позоришта за младе (и прославили се има нас готово у сваком Гимназијалцу или Светином листу). Путовали смо до Београда, Печуја, Беча, Париза, Сен Малоа, Ортеза, Барселоне, Мољет дел Валеса, Истанбула, Анкаре, Катаније на Сицилији итд. Потом сам 2017/18. школске год, уписала мастер студије Примењеног позоришта на Академији уметности у Новом Саду и проширила досадашњи рад на ниво више. На Академији уметности ме подучавају најеминентнији стручњаци у области драме, сценског покрета, вокалне технике и плеса. Сечено знање и љубав према театру преносим младима, јер на крају крајева, шта је моја мисија као педагога и предавача? Је ли она уско везана за моју примарну професију наставника француског и латинског језика или сам спремна да узлетим и младима пружим више од обичног? Одувек ме је привлачио драмски рад, па идеја није тек тако слетела, него се у мени развијала. Са младима је театар посебан доживљај, јер уживате у томе да видите како се они развијају и како сазревају, и како се у њима покреће креативно, маштовито, смислено дело, раније скривано...

Са којим идејама се сусрећете?

Идеја толико имам, да се понекад бојим да их нећу стићи све употребити! Занима ме луткарство, психо-драма, тело као инструмент, музејски театар, експериментисање у празном простору, креирање драме на латинском језику... Много је идеја!

Četvrtak, 14.02.2019. u 19:30
Svečana sala gimnazije "Svetozar Marković"

Trupa TAČKA GLEDIŠTA vas poziva na:

MARTIN SAN

Uloge: Nađa Mišković, Katarina Cvetinić, Anđela Stanišić, Lenka Ašler
Hana Vuknić, Tamara Despotović-Čurčić

Scenarij, kostimi i režija: trupa Tačka gledišta 2018./19. god.

Интервју са глумцима у представи Мартин сан

Како сте пронашли инспирацију за представу?

Катарина Цветинић: Инспирација је дошла током разговора, након што нам је професорица дала једну песму, Жака Превера *Доручак* тако смо нас пет са професорицом смислиле текст.

Како је текао процес припреме ваше представе?

Ленка Ашлер: Пробе смо имале петком увече у трајању од два и по сата, радили смо сценске вежбе загревања, тимског рада, истраживања карактера ликова. Потом смо прелазиле на креирање сцена, па разговарале након свега о ономе шта треба кориговати, дорадити, избацити, тј. како побољшати представу.

Како сте се снашле у својим улогама?

Анђела Станишић: Снашле смо се у улогама пошто смо их саме креирале. На пример, ја сам улогу Радмиле креирала на основу моје другарице, на њеним карактеристикама. Уопштено смо користиле карактеристике људи око нас и тако креирали ликове.

Да ли сте задовољне представом? Шта бисте промениле?

Хана Вукнић: Ја сам лично задовољна представом, мислим да су сви. Оно што бих променила је наша концентрација током интеракције са публиком, где апсолутно немате право да се насмејете или искочите из карактера свога лика. Мени је лично проблем остати смирен и не насмејати се на провокације публике, иако су текст и сама тема веома озбиљни, али је зато публика непредвидива! То још морамо да увежбамо и да се навикавамо на разне ситуације!

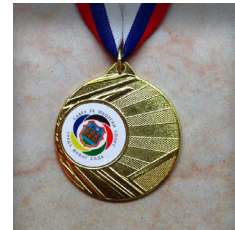
Која је порука ваше представе?

Нађа Мишковић: Прича коју смо ми одглумиле је веома тешка, и емотивно и психолошки. Хтеле смо да покажемо да не треба одустајати од својих снова упркос свим препрекама и да иза сваког човека стоји велика прича и да никада не знамо шта се неке догађало у прошлости.

Уна Лукић IIII2 и Марко Марић IIII5

УЧЕНИЦИ ГИМНАЗИЈЕ „СВЕТОЗАР МАРКОВИЋ“ ШАМПИОНИ НОВОГ САДА У МАЛОМ ФУДБАЛУ

На Општинском такмичењу у малом фудбалу одржаном од 22.10. до 2.11. 2018. године репрезентација Гимназије „Светозар Марковић“ из Новог Сада освојила је **прво место**.

За шампионску екипу играли су: **Немања Чеман** и **Милош Попадић** из I4, **Урош Ђирковић** II5, **Ђорђе Брборић** III4, **Милош Златар** и **Лука Илић** из III3, **Иван Кијановић** и **Алекса Радмиловић** из III8, **Душан Кованушић** III5, **Алекса Симић** III2 и **Растко Ђекић** из IV4. Екипу су водили професори физичког васпитања **Миодраг Кијановић** и **Ђорђе Матић**.

Разговарали смо са капитеном **Растком Ђекићем** и одбрамбеним играчем **Ђорђем Брборићем**.

Шта вас је мотивисало да се пријавите за турнир?

Растко: Мотивисали су нас професори Ђорђе Матић и Миодраг Кијановић који су окупили играче из различитих одељења и направили екипу.

Да ли сте се надали оваквом успеху?

Ђорђе: Од почетка смо тежили ка томе да будемо први у групи, и иначе у Новом Саду. Једним делом су се остварили ти циљеви, међутим, касније се испоставило да то није довољно за пролазак на републичко такмичење и ту се завршио наш пут.

Како се осећате док играте фудбал, и зашто сте баш изабрали фудбал?

Ђорђе: Осећамо се веома слободно, то је оно што нас усређује, оно што волимо и чиме се бавимо од малена. Фудбал је прелепа игра у којој свако може уживати и једноставно заборавите све проблеме док играте.

Како је бити капитен у тиму који добија?

Растко: Изванредно је бити капитен у тиму који добија, али и у тиму који не добија зато што се осећаш као вођа, а у исто време твоја улога је једнака са осталим саиграчима зато што свако на свој начин доприноси победи.

Да ли имате неког фудбалског узора?

Растко: Мој фудбалски узор је Оливје Жиру.

Ђорђе: Мој фудбалски узор је Немања Матић.

Атлетика

Ученице наше школе су на Републичком такмичењу из атлетике у Новом Пазару 15.5.2018. освојиле **треће место**.

За школу су наступале: Нађа Башић II7 – 100м, Анђела Бјековић I2 – 400м, Маја Амићић III9 – 800м, Ива Вујков II7 - вис, Наташа Поповић IV6 - даљ, Наташа Новицки II7 - кугла, Вујков-Башић-Бјековић-Поповић - штафета 4x100м.

Нађа Башић, Наташа Новицки, Ива Вујков:

За нас је овај успех веома битан. Поносне смо што смо представљале нашу школу и освојиле висок пласман. Јако смо се зближиле током такмичења и подржавале смо једна другу, и такође смо задовољне што нам се сав труд и наше жеље оствариле.

Ученице наше школе су освојиле **четврто место** на Окружном такмичењу у Гложанима, 23.1.2018.

Школу су представљале: Миљановић Ана III2, Балабан Бојана I9, Станић Тијана III6, Берков Анастасија I6, Моћевић Анђела II3, Јелисавац Ана II7, Даниловић Јелена III2, Величковић Миња I3, Мартиновић Софија I2, Вучуровић Вања III2 и Васић Милана III9.

Ове године на Општинском такмичењу 13.2.2019. одбојкашка екипа је освојила **прво место**.

Школу су представљале: Миљановић Ана IV2, Балабан Бојана II9, Станић Тијана IV6, Јелисавац Ана III7, Даниловић Јелена IV2, Величковић Миња II3, Вучуровић Вања IV2, Бурлица Анастасија III2, Михајловић Соња III5.

Одбојкашку и атлетску екипу је водила проф.

Катарина Зељковић

Колико је тешко тренирати женске екипе?

Тренирати женску екипу уопште није тешко. Ученице које чине екипу школе су ту зато што воле да играју. Посебно воле да играју за школу. У школи ме просто *салећу* питањима када ће бити тренинг.

Шта за Вас као професора значе постигнути успеси?

Постигнутим резултатима се радују и ученици и професори. Поносни смо, и дижемо углед школе, без обзира на ком нивоу такмичења се налазимо. Наравно, што је ниво виши, нарочито републички (до којег је тешко стићи), то смо поноснији и срећнији.

Одбојка

Ана Јелисавац: Прошле године смо стигли до међуокружног такмичења. С обзиром да смо се међусобно слабо познавале, терен нас је јако зближио и боље смо се упознале. Тако се формира врло јак спортски дух који када је завладао екипом довео нас је до успеха, што је за мене лично као и за целу екипу једна велика победа.

Соња Михајловић: Мени је ово прва година да играм за школу, иначе тренирам одбојку једанаест година. Част ми је да сам део тима и да се добро слажем са осталим играчицама. Ван школе постижем многобројне успехе, а овај успех ми је посебно драг због тога што играм за Гимназију коју похађам.

Колика је разлика у спремању за такмичење између одбојкашица и атлетичарки?

Говоримо о две врсте спорта. Атлетика је индивидуални спорт, одбојка је екипни. Атлетичарке тренирају на стадиону, свака за себе. Одбојку ученице тренирају у сали, у школи. Када нека од њих не би дошла, то одмах мења концепцију игре.

Наша Гимназија ове године имала је представнице и у Такмичењу у стоним тенису. Нашу школу представљале су Дора Веђелек II1, Софија Влајков IV5 и Јана Бодвански III5. На челу са менторком проф. Терезом Гашпар Перишић освојиле су друго место на Републичком такмичењу.

Интервју са ментором проф. Терезом Гашпар Перишић

Да ли сте задовољни резултатима Вашег тима?

Ја сам изузетно задовољна њиховим трудом и залагањем, ипак је то велики успех, обзиром да је и конкуренција била доста јака, поготово у Војводини, ту имамо јаче екипе. Девојке свакако вредно раде и тренирају, оне активно играју стони тенис и овом приликом су баш показале истрајност и упорност и биле су изузетно срећне што смо дошле до финала. Свакако је најважније учествовати и лепо се дружити, одлично је за ментално здравље и за њихове активности, а и за школу. Ми волимо да развијамо љубав према спорту, без обзира на успех.

Будући да и Ви сами играте, да ли можете да у њима препознате играча као што сте Ви?

Да, оне су чак и боље него што сам ја била. Ове године сам мање играла, са њима сам мало тренирала, иначе ми имамо ветеранску лигу, где имамо екипу која се зове Гимназија „Светозар Марковић“, у којој су бивши ученици заједно са мном. Они су и бољи што се тиче резултата, али то није битно, битно је истрајати. Ја имам стаж од четрдесет година, колико сам у том спорту и за мене је то успех. Сада не играм толико активно, али водим на такмичења. Тренутно немамо довољне услове за стони тенис, сто је привремено постављен, али то би требало да буде за стално, јер би онда могли чешће да играмо.

Интервју са Софијом Влајков

Када је почело твоје интересовање за стони тенис?

Моје интересовање за стони тенис је почело када су нам га представили у четвртој разреди на часу физичког у основној школи. Одмах ми се свидео цео концепт овог спорта јер је врло динамичан и почела сам да га тренирам.

Колико су трајале припреме за само такмичење?

Нисмо имали никакве посебне припреме за такмичење, наставили смо са редовним тренинзима у својим клубовима и на самом такмичењу смо дале све од себе, што се на крају и показало са добрим резултатом.

Шта је оно што би поручила некоме ко жели да крене твојим стопама?

Онима који би кренули мојим стопама поручила бих да не схвате стони тенис тако олако, конкуренција је јака и важно је бити упоран, овај спорт је нешто чиме ћете моћи да се бавите цео живот. Иако је овај спорт индивидуалан, због чега ми је посебно драг, упознаћете и стећи пријатеље за читав живот.

Интервју са Јаном Бодвански

Када је почело твоје интересовање за стони тенис?

Када сам била у основној школи Стонотениски клуб Нови Сад је радио промоцију у нашој основној школи и заинтересовала сам се преко њих и тако почела да тренирам.

Какви су твоји утисци са такмичења?

Када сам била у основној школи Стонотениски клуб Нови Сад је радио промоцију у нашој основној школи и заинтересовала сам се преко њих и тако почела да тренирам.

Шта је потребно да би постао добар у стоним тенису?

Упорност, као и у сваком спорту, наравно воља, а за стони тенис је веома битна концентрација, такође и рефлекси.

Интервју са Дором Веђелек

Када је почело твоје интересовање за стони тенис?

Пре седам година у мојој школи су рекламирали овај спорт и мени се свидело, па сам отишла на тренинг и одмах сам се заљубила у овај спорт.

Колико су трајале припреме за само такмичење?

Сваки дан тренирам два сата, али кад имам распуст идем на припреме од седам до десет дана.

Шта је потребно да би постао добар у стоним тенису?

Треба много тренирати и веровати у себе и шта можеш да урадиш да би на крају постао најбољи.

Шта је по Вашем мишљењу оно што издваја стони тенис од осталих спортова?

Стони тенис је добар зато што нема граница година са којима можете играти и нећете заборавити, можда ће рефлекси мало да се успоре, али нећете заборавити технику коју сте имали. Са друге стране, утиче на брзину и на рефлексе, одржава мозак виталним, јер морате имати стратегију која захтева да откријете слабости противника. Морам признати, ја сам боље играла када сам престала да очекујем неки резултат, зато што онда спонтано одиграте оно што знате, а овако када сте оптерећени исходом. Важно је да свако има неку спортску активност која га испуњава, јер тако каналишемо фрустрације, што је јако битно за здравље и после то постане стил живота.

Библиотечка секција

Интервју са проф. Сандром Антић

Које су предности Библиотечке секције у односу на остале секције наше школе?

Библиотечка секција у континуитету траје већ девет година. Будући да је тако, значи да ученици радо приступају овој секцији и да, на моју радост и задовољство, увек има ученика који ће одвојити своје време за ову врсту ваннаставне активности. Предност ове секције огледа се учењу библиотечке делатности, ученици уче посао библиотекара. За оне који су љубитељи књиге и читања, то је нека врста изазова тако да заинтересовани ученици користе прилику да упознају пут књиге од издавача до корисника. Ову секцију чине нарочито динамичном разнолике врсте активности: оснивање Читалачког клуба, књижевне вечери, промоције књига, изложбе, учешће у организацији Школског позорја и другим културним манифестацијама и промоцијама у школи.

Промоција књиге *Прелест* Филипа Грбића, 12.2.2019.

Које су ваше активности током године?

Наше активности током године, поред редовних, као што је обрада нових књига и часописа, су: састанци Читалачког клуба, обележавање јубилеја из књижевности и историје, одласци на промоције књига, књижевне вечери, промовисање позоришне уметности...

Изложба 150 година од рођења Алексе Шантића

Нове књиге које препоручујемо:

1. Џ.Р.Р. Толкин: *Господар прстенова*
2. Јелена Митровић, Соња Бајић: *Каква женска* (о познатим женама)
3. *Хиљаду и једна ноћ*
4. Борислав Пекић: *Време чуда*
5. Светлана Велмар Јанковић: *Записи са дунавског песка*

Промоција Читалачког клуба секције *Млади библиотекар* на Омладинском радију у емисији *После часа* - 26. јун 2018.

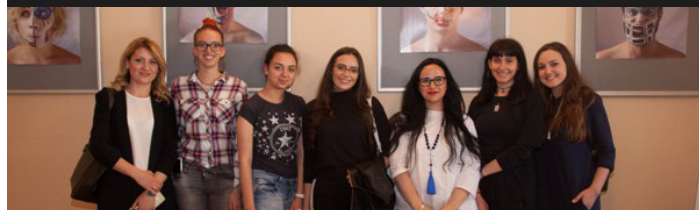

Изложба 120 година од рођења Десанке Максимовић

Која су Ваша достигнућа као професора који води ову секцију?

Вођење било које секције обавезује професора да активно планира рад секције и подстиче на креативност и размишљање. Библиотечка секција доприноси мом личном и професионалном развоју, инспирише ме да креирам најпре позитивно окружење и климу у библиотеци, а затим и да у договору са својим ученицима, односно члановима промишљам о циљевима задатих активности. Секција је едукација, дружење и забава истовремено!

Подршка у организацији 24. Школског позорја, 15-17. мај 2018.

На који начин ученици могу да се прикључе овој секцији?

Средином септембра месеца примамо нове чланове, тада секција почиње са радом. Довољно је да се сви заинтересовани ученици јаве библиотекар да желе да похађају секцију. Да би неко постао члан секције пожељно је и довољно је да воли да чита! Треба да воли библиотеку и да има жељу да се упозна са пословима библиотекара, да научи да самостално користи библиотечки фонд. Неки појединци имају жељу чак да сваки одмор проводе у библиотеци, да бораве међу књигама кад год се укаже прилика... срећа је и подстрек бити библиотекар у оваквом окружењу...

У сусрет Светском дану поезије Читалачки клуб је угостио ученике и професоре из Гимназије "Францета Прешерна" из Крања, гост вечери др Милош Зубац песник и кантаутор 20.3.2018.

Хуманитарне акције

у нашој ШКОЛИ

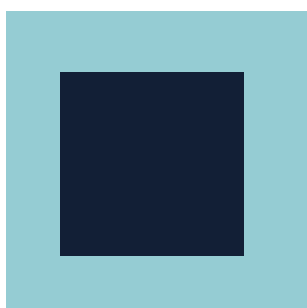

За наставак лечења у Барселони дечака Душана Тодоровића (4) који болује од карцинома, наши ђаци су прикупили 56.970,00 динара.

У акцији коју је организовало Министарство просвете, науке и технолошког развоја за децу са Косова и Метохије, гимназијалци су у периоду од 1. до 8.11.2018. направили око 50 пакетића који су садржали слаткише, школски прибор и средства за хигијену.

У оквиру Новогодишње акције студентске организације „Осмех на дар“, у школи је организовано прикупљање пакетића за социјално и здравствено угрожене малишане широм Србије (слаткише, школски прибор и књиге).

У јануару 2019. организована је хуманитарна акција на нивоу школе за помоћ некадашњем ученику гимназије Немањи Букарици, за потребе лечења у Сједињеним Америчким Државама.

Сећаш ли се првог дана у Светиној гимназији?

Увек ћу се радо сећати свог првог дана проведеног у Светиној гимназији. Сећам се да нам је први час била математика. Нисам био уплашен, али нисам се осећао у потпуности пријатно тог дана, али верујем да се тако већина осећала. Идући претходних осам година у основну школу у Лединцима, велика промена за мене је била да се одједном налазим у школи која је у једној смени имала неколико пута више ђака него моја основна школа. Нисам познавао никога, и то ми је уносило додатну нервозу. Међутим, знао сам да је то нормалан и привремен осећај и да ћу се у наредном периоду упознати са свима њима. Тај први дан такође сам осећао одлучност и жељу, да у наредном периоду покажем све што знам и умем, да се покажем као неко ко је вредан, ко жели да ради и да се суочи са свим школским обавезама.

Који су најлепши тренуци у школи које памтиш?

Радо се сећам многих лепих тренутака проведених у школи, па ми је зато веома тешко да сада одаберем одређени тренутак или њих пар које бих окарактерисао као најлепши. Међутим, сигуран сам да су тренуци које сам провео са својим пријатељима они које ћу заувек памтити. Свакодневно смо проводили време заједно, дружећи се. Екскурзије су такође нешто што ћу увек памтити, управо због својих пријатеља, али и због самих дестинација које је школа за нас припремила. Иако то нису тренуци проведени у школи, они су директно везани за школу, па их зато и сматрам једним од најлепших тренутака које сам провео за те четири године.

Чиме си највише волео да се бавиш?

Драго ми је што је Гимназија имала и има велики број секција, ваннаставних активности, и такмичења које нуди својим ђацима. Током претходне четири године које сам провео у Гимназији ишао сам на такмичења из географије, како државна тако и међународна. Такмичењима су често претходиле и припреме у школи. Тај период је одредио курс мог живота, с обзиром да сада студирам географију на Природно-математичком факултету у Новом Саду. Такмичења сам посебно волео управо зато јер су ми давала могућност да се бавим нечим ван саме наставе, али и да се истакнем у области коју волим и у којој сам добар.

Каква је била атмосфера у твом одељењу, да ли су ти пријатељи пружали подршку? Да ли су ти професори излазили у сусрет и имали разумевања за твоје многобројне обавезе и активности?

Моји пријатељи су увек пружали неизмерну подршку за све што сам радио. Осим школских обавеза, имао сам и обавезе ван школе које су некада заиста знале да одузму много времена. Често су се моје обавезе поклапале и са појединим школским обавезама. Морам истаћи да су професори увек имали велико разумевање за све моје обавезе. Не сећам се да сам икада имао проблем око мојих изостанака, или времена које сам морао провести у одсуству са њихових часова. Посебно разумевање и подршку за све моје обавезе имала је моја разредна, професорка Маја Дринчић. Овим путем бих желео да се захвалим свим професорима на разумевање које су ми указали током мог школовања.

Шта поручујеш садашњим гимназијалцима?

Садашњим гимназијалцима, како онима који су тек започели своје школовање у Гимназији, тако и онима који сада своје време у њој приводе крају, да буду вредни, да се труде, али пре свега да буду жељни знања и да се усавршавају у својим интересним сферама. Понекад имам осећај како друштво нема однос према образовању какав би требао да буде. Због тога млади људи често знају да добију погрешну слику реалности и да помисле како је то заиста тачно. Млади морају да знају да је знање нешто што нема цену и ка чему треба стремити, свако у свом пољу. Надам се да ће се овај однос временом мењати, али како би дошло до те промене, ми морамо бити који ће изнети ту промену. Желим им свима да школу заврше успешно, и да једног дана када из ње изађу, иза себе имају велики број познанстава и пријатељстава, али и богато знање и искуство.

Уна Лукић III2

Никола Вујасиновић ЂАК ГЕНЕРАЦИЈЕ

Радови ученика

”
Прича о Фати Авдагиној не говори само о трагичној судбини ове девојке, већ и о ставовима, обичајима и размишљањима људи једног суровог доба. Можда и без намере да то уради, Фата је, усмеравајући судбину својом вољом, направила корак напред ка женским правима.

Прича о Фати Авдагиној

У додиру са народном књижевношћу која се преносила усменим казивањем, људи су имали потребу да нагласе несавршенство земаљског бића. Приче су вековима путовале кроз многе породице. Присвајале су мотив смрти девојака очаравајућег изгледа, окривљујући судбину за њену несрећу. Тај мотив није заобишао ни Иву Андрића, јер је попут стакленог делића њиме украсио величанствени мозаик прича романа „На Дрини ћуприја“, које прате вишеградску касабу четири века.

Плод пищевог заноса дубоко у себи чува причу о Фати, прелепој муслиманској девојци имућне трговачке породице. Стваралац јој је дао име које подсећа на латинску реч *fatum*, што значи судбина. Он кроз њено име покушава да наговести унутрашњи конфликт са којим се она суочавала и њене судбоносне речи и одлуке, које су за Фату биле цена постојања.

Мудра ли си, лијепа ли си, лијепа Фато Авдагина!

Лепота Фате Авдагине је била толико задивљујућа да су је мелодијски напеви у народу овековечили. Годинама после њене смрти, стихови су и даље чували успомену на девојку чије су особине представљале недостижни склад. Својим изгледом је изазивала дивљење и завист људи, али спољашњи приказ и стас су једни од многих њених вредности. Мудрост, речитост и бистрина ума су додатно пружали потпору њеном лику. Многи момци су својим ласкањем хтели да јој привуку пажњу, али Фата их није сматрала достојним себе. Њена гордост јој није дозвољавала да се спусти ниже од онога што је за себе желела. Временом, увидевши да немају прилику да је освоје, престали су да јој изражавају своју наклоност.

Друштво у ком је живела је било патријархално. Девојка је зависила од оца, што се може видети и у њеном имену. Нису је звали Фата Османагић већ Фата Авдагина. Када се причало о браку, богатство девојке никако није мењало чињеницу да је она ипак само жена, без права да се супротстави вољи оца. Кроз историју су се бракови имућних породица најчешће заснивале на договору, ради обостране користи или пословне сарадње.

На исти начин, судбина није желела да направи изузетак у Фатином животу. Реченицом коју је јавно изговорила да ће се удати за Наила Хамзића из Незука „Кад Вељи Луг у Незуке сађе“, поново је желела да покаже своју таштину и веровање да ће кренути стазом коју сама буде изабрала.

Насупрот томе, Авдага је својом одлуком променио ток њеној судбинској стази. Фата је била принуђена да уклони све могућности и да се уда за човека кога је одбила речима које имају немогуће објашњење. Она је без отпора морала да крене путем од Вељег Луга, њеног родног места где на тој висини сунце расипа правилне зраке и где влада здрава природа, све до Незука, усамљеног и завученог места, без сунца и ветра. Из Андрићевих речи се може уочити да се Незуке налазе на таквом простору на ком напредак није могућ. Незуке су ограничавале Фатиму на само један избор и један крај, без даљег видика ка другом решењу. „Из Незука нема даље пута“.

Један од највећих Фатиних страхова је било понижење. Злобан народ је био у стању да непрекидно вреба из сенке, да би могли да докажу да она ипак није савршена. Стрпљиво су чекали прилику да је виде беспомоћну и покорну, како идући за Незуке, прелази преко сопствене речи. Због поштовања према оцу, морала је да остане непомићна над црном земљом која је прекрила тло под њеним ногама. Фатина љубав пућена оцу ју је обавезала да по његовој одлуци буде предата Хамзићима. У жељи да такође остане доследна себи, свим срцем је бранила своје право да она буде та која ће смоћи снаге да преокрене судбину. Једино укрштање њихових путева и различитих схватања је било на месту где ће се свачија реч испоштовати и одржати.

Мост јој је пружио нови излаз. Док је дању везла своју девојачку спрему, у мислима је замишљала пут свога спасења. Сваким бодом свога веза је бивала све више одлучнија. Попут Пенелопе, данима је плела наметнуту судбину, а ноћу је живела свој искрени живот, парајући истину коју није могла да прихвати. Ноћу не владају правила и не постоје дате речи, обећања, понос и стид. Пружа јој слободу и осећај стапања њеног бића са звезданим небом и природом. Стеге друштва су тада нестајале и у мрачној тишини је осећала живот у својим грудима. Могла је доћи у додир са својим постојањем само онда када је прави свет ван свести. „Али ноћу, тек ноћу, кад оживе и плану небеса, отвара се бескрајност и силна снага тога света у коме се жив човек губи и не може да се присети ни сама себе ни куда је пошао ни шта хоће, ни шта треба да ради.“

Током целе приче, писац своје читаоце оставља у недоумици о појединостима Фатиног изгледа. У жељи да дочара ту непојмљивост њене лепоте, жива Фата не добија опис својих очију, косе или тела. Таква појава међу људима наводи на размишљање да нису постојали довољно снажни придеви да поистовете човека са савршенством природе, јер сви изузеци на овом свету траже пут избегавања ка ономе што је њима равно. Тек када душа напусти тело, Фатина љуштура присваја карактеристике смртника и обичне лепе жене. „Тако је, помешана са дугом и густом косом, сачињавала засебну црну масу поред белог и бујног девојачког тела са ког је бујица потрала и свукла танке свадбене хаљине“.

Прича о Фати Авдагиној не говори само о трагичној судбини ове девојке, већ и о ставовима, обичајима и размишљањима људи једног суровог доба. Можда и без намере да то уради, Фата је, усмеравајући судбину својом вољом, направила корак напред ка женским правима.

Теа Чизмар IIIЗ

Волео бих доживети тај дан
Дан кад ја ћу бити изабран
Дан када више крити нећу
Неизмерну своју срећу

Сањам то већ данима
Ишчекујем то жељно
У својим мислима
Чекао сам довољно

А у сновима мојим
Све је тако нестварно, бајно
Тад ничега се не бојим
Јер са њом и најгоре је сјајно

Марко Марић III5

НЕМОЈ РЕЋИ БОГОВИМА

Немој рећи Боговима
да сам издао рајски мир,
да лутам злим молловима
који воде у паклен' вир.

У мојој глави је сада
само халуцинација.
Проклето ми се допада
крвава елеганција.

У врховним аренама
за душу своју се борим.
Отрови теку венама,
не могу то да не волим.

Немој рећи Боговима
да бирам лепши, гори пут.
Приступ рајским дворовима
био би ми тад укинут.

Ја, својим кораком сваким,
се удаљавам од раја.
Жалићу за грешкама тим
када стигнем до свог краја.

Кад ме у паклу оставе
у срцу настаће суша.
Тамо где се греси славе
умреће наивна душа.

Немој рећи Боговима
да сам напустио спокој,
јер доћи ће казна свима
који тргају рајски крој.

Атина Михаљчић IV 7

SUNLIGHT

Sunlight, my dear sunlight,
Please shine my life.
Make the darkness go away,
Make the thoughts go away,
Make everyone go away.

ROSES

Oh roses,
My dear roses,
Is that my blood I see?
Is that my sinful blood?
Is that all the pain I caused?
Oh roses,
My red roses,
Color me red,
Sinful red.

FLOWERS

Flowers open, flowers close,
Flowers live, flowers die,
Flowers are nice,
but I don't like their lies.

Теодора Јанковић II7

Гимназија

Гимназија – школа моја,
Пуна различитих људи,
Зрелијег, паметнијег човека
У нама буди.
Да учимо опште
Ствари – то нам
Она сад дарује,
Кад стекнемо нова
знања, то нам снове остварује.
Сазнајемо ствари нове,
Сваки предмет научимо,
Да се после
У животу ни око чега
Не мучимо.
Гимназија нам само
је предност, а
никако штета,
за све ће
нас спремити
све до факултета.

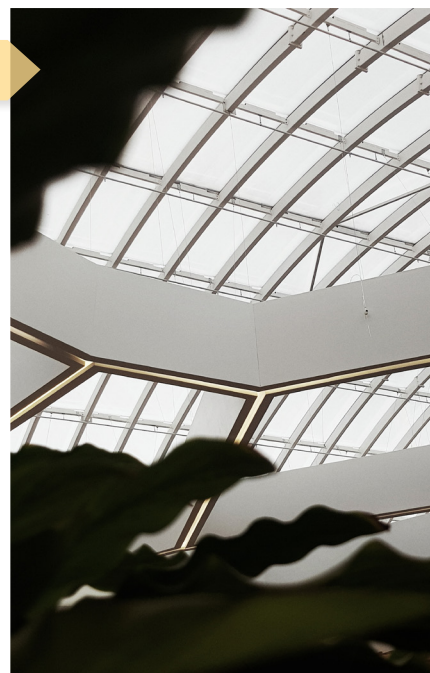
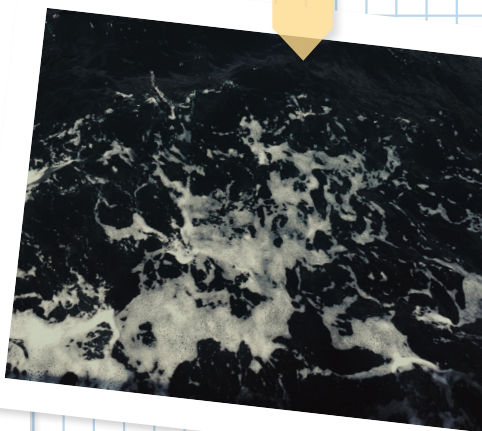
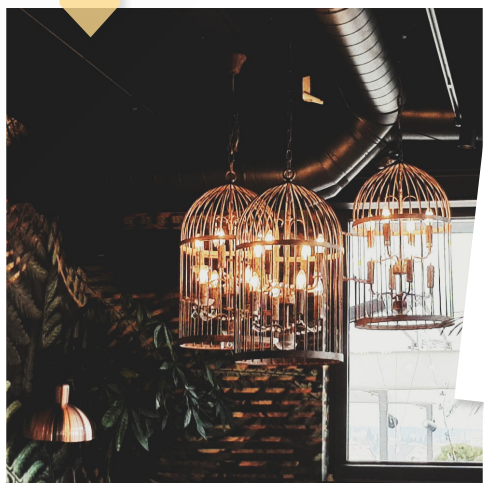
Милица Томовић I10

Уметност

Не ваља им када пишеш,
Не ваља им кад си сликар,
Од њих не можеш да дишеш
Ни један рад им није добар.
Не свиђају им се песме,
Песници су одбачени,
На свету се ништа не сме,
То баш јасно није мени.
Кад нацрташ диван
Рад, кажу: Добро, и шта сад?
Кад напишеш мелодију,
Направе ти пародију.
Чим урадиш нешто ново свако пита:
Шта је ово?
Зато уметност све мање живи,
Јер противи јој се овај свет сиви.
Ја ћу и даље писати песме,
Ја ћу да будем још увек своја,
Нигде не пише да се то не сме,
Јер мој је свет пун ведрих боја!

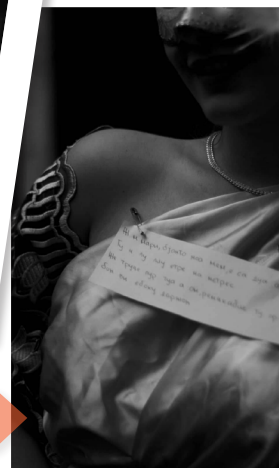
Милица Томовић I10

Фото страна

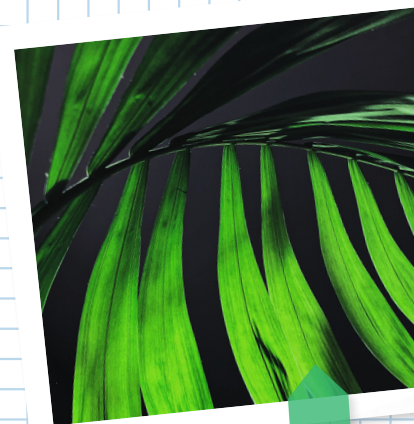

Вукашин Анђелковић IIII5

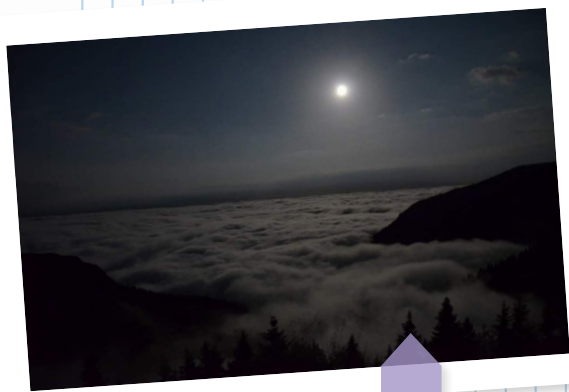
Јелена
Новаковић
IV3

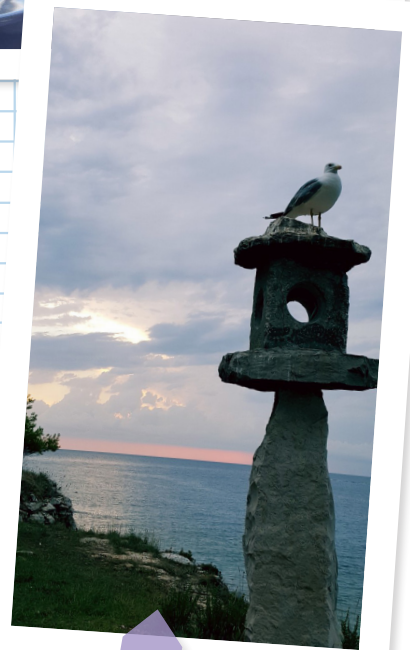
Дуња
Павлица IIII7

Катарина
Мишић
III15

Наташа
Марковић II10

Марко Марић III15

Зашто сам члан Новинарске секције?

Ана Васиљевић

Желела сам да се прикључим некој секцији у школи, Новинарска ми је деловала као најзанимљивија. Занимало ме је новинарство и када сам се придружила секцији и први пут урадила неки задатак било ми је веома лепо и занимљиво! Такође, на Новинарској је и екипа добра, као и професорица!

Уна Лукић

Оувек сам волела новинарство, поготово водитељство. Од трећег разреда основне школе сам водила програм на разним приредбама и манифестацијама у школи. Када сам била пети разред на поклон сам добила књигу, додуше то је била Tea Стилтон, али је тематика била у вези са новинарством и постојала је листа од десет правила како бити прави новинар. Тада сам схватила колико је у ствари тешко бити прави новинар, поготово у данашњем свету, када има разноразних новинара. Када сам дошла овде, у Светину гимназију, чула сам да постоји Новинарска секција и отишла сам одмах да се пријавим, и тада су почели први прави задаци, попут интервјуа, извештаја... Оно што ми се дефинитивно највише свиђа је радио-емисија, односно водитељство које јесте моја прва љубав.

Милица Томић

Постала сам члан Новинарске секције још у првој години зато што сам хтела да испробам нешто ново, да сазнам како је то бити новинар и да ли је новинарство посао којим бих могла да се бавим.

Јована Гајић

Волим новинарство па сам одлучила да се придружим Новинарској секцији. Задовољна сам радом секције и наставићу да идем и у другој години.

Катарина Перовић

Члан сам Новинарске секције зато што волим да будем обавештена и увек упућена у дешавања, али ова секција је за мене и нешто више од секције. Сви смо увек ту једни за друге, тако да се неретко поред куцања по тастатури могу чути и понеки савети. Поред тога, овде се може научити доста и о самом раду као новинара, тако да је мени посећивање Радио-телевизије Војводине веома значило и дало ми је могућност да видим како је бавити се новинарством и какав је то у ствари посао, док ми је рад на Гимназијалцу показао колико смо научили на овој секцији и колико се из године у годину наше писање мења на боље. Ако једном уђете у наш Инфо-центар желећете стално да долазите и зато за мене Инфо-центар представља место дружења, а ова секција ме је научила још и томе да рад не искључује забаву, а исто тако ни забава рад.

Дуња Павлица

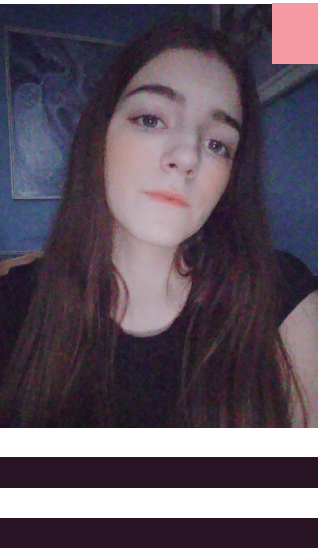
На Новинарску секцију кренула сам да идем још у основној школи. Било ми је занимљиво да пишем чланке на различите теме и хтела сам да научим како да радим интервјуе. Члан сам од прве године. Током досадашње три године учествовала сам у различитим креативним пројектима, као што су радио-емисија, посета телевизији, Школско позорје, креирање школског часописа.

Милица Бошњак Лучић

Новинарској секцији сам се придружила јер сам желела да се придружим некој секцији, а ова ми је деловала најзанимљивије.

Јелена Шумар

Хтела сам да се прикључим некој секцији, па сам одабрала Новинарску јер ми је то изгледало најпривлачније и најзанимљивије.

Катарина Мишић

Дошла сам на Новинарску секцију у другом разреду, јер сам чула да постоји гео за дизајн часописа, који мене конкретностима. Уметност је моје главно занимање и сад сам добила прилику да радим на правом часопису и то у школи коју похађам. То ће ми дати потребно искуство за будућу каријеру коју будем имала, која је врло повезана са дизајном. Током ове две године сам доста побољшала свој рад и надам се да ћу и у следећем „Гимназијалцу“ видети још боље резултате.

Вукашин Анђелковић

У првој години сам дошао на Новинарску секцију како бих дизајнирао часопис, јер се бавим дизајнирањем. На секцији сам научио много ствари које претходно нисам знао, на пример како да дизајнирам часопис и како да креирам у програму као што је Индизајн. Никада раније нисам имао прилику да радим ствари које сам споменуо, Новинарска секција ми је помогла да проширим своје могућности и вештине које можда не бих успео сам да нисам дошао у првој години.

Марко Марић

Члан сам Новинарске секције зато што сматрам да имам талента за писање, јавни говор, комуникацију са људима, критичко сагледавање ствари, сакупљање информација и одређивање њихове веродостојности. Још у основној школи сам изразио афинитет према новинарству, али сам се Новинарској секцији прикључио тек у гимназији. Овде сам научио много тога и видео један простор за проширивање својих видика и свог знања. Научио сам критички да размишљам и да са сигурношћу радим у свим сферама новинарства. Новинарска секција је дефинитивно нешто најлепше што ми је обележило досадашње средње школовање, јер сам стекао пуно пријатеља, упознао много људи и пуно тога научио!

Томислава Николић

Новинарска секција привукла ме је још и пре него што сам уписала Гимназију „Светозар Марковић“, јер се истакла у мноштву секција наше Гимназије. Учланивши се у секцију постала сам гео наше мале породице. Рад у секцији уме да буде веома напоран у појединим деловима године, када са члановима Новинарске секције проводим више времена него са својом породицом, због чега и Инфо-центар могу назвати другом кућом, а чланове другом породицом. Новинарска секција пружила ми је бројне могућности као што су приступ бројним догађајима у школи, али и ван ње и омогућено ми је да упознам мноштво значајних људи. Омиљени гео Новинарске секције ми је свакако креирање Билтена за Позорје, током ког упознам пријатеље из региона са којима сам и даље у контакту.

Елена Прњић

Члан Новинарске секције постала сам у трећем разреду. Пре тога, сву своју пажњу посветила сам глуми и Драмској секцији, јер ми је то била одлична припрема за факултет. Међутим, у мноштву секција и великом броју обавеза успела сам да издвојим време и за новинарство. Пре свега, занимало ме је како је то бити новинар. Писање текстова, као и рад на телевизији и водитељство су нешто што ме такође интересује, а Новинарска секција ми је омогућила рад на тим пољима. Имала сам могућност да радим интервјуе са разним људима, пишем текстове о дешавањима у школи и ван ње, као и да идем на терен са екипом РТВ-а, али и да пишем и снимам нашу радио-емисију „После часа“. Оно што бих истакла јесте Позорје, које се реализује сваког маја. У том периоду Инфо-центар постаје једна права мала редакција. Тих неколико дана сам у могућности да са три различите секције учествујем у самој реализацији и дешавањима.

Наташа Марковић

Када сам чула да у школи постоји Новинарска секција, чинила ми се занимљивом и хтела сам да видим шта се тамо ради, јер ми је звучало апстрактно због тога што ми је било непознато и другачије од онога што сам пре радила. Када сам се прикључила у почетку ми је све деловало необично, али сам се брзо прилагодила зато што је много занимљиво!

Теогора Жерајић

У ја сам гео Новинарске секције, групе средњошколаца који воле писану реч, а са друге стране, млади весели људи спремни за дружење, разговор, шалу и смех. Кроз неку своју лупу посматрамо сваког гимназијалца. Потенцијалних тема је све више, па је и секција све бројнија.

In memoriam

30.9. 2018. године напустила нас је наша драга колегиница, професорка српског језика и књижевности мр Мирјана Станић. Наша Миња. Одлазак преран, а губитак велики, пре свега, за породицу, али и образовну заједницу и бројне пријатеље.

У Гимназију „Светозар Марковић“ стигла је првог септембра 2006. године, некако сасвим тихо. Ненаметљиво. Такав је био први утисак. Неколико недеља касније, по њеном доласку, на првом спрату школе, у вечерњим сатима, проламао се жамор великог броја ученика. Одзвањао је смех, чули се аплаузи и весела ђачка граја. Била је то аудиција за Драмску секцију и почетак великог Мињиног подвига у неговању љубави према позоришној уметности. Од тада, током наредних година, то је постао значајан догађај у школи, као и окупљање и рад драмске секције.

Миња је умела да запали искру љубави код ученика према позоришној уметности. Посвећеним радом и правим подстицајима педагога znalца разбуктавала је искру у пламен, а он се показивао кроз судбинске одлуке ученика да им глума или режија постану животни позив. Драмска секција је вредно радила и уследиле су представе: **Породичне приче, Милева Ајнштајн, Драга Јелена Сергејевна, Лари Томпсон - трагедија једне младости** и многе друге. Награде су се низале, а драмска трупа путовала је у Будимпешту, Крагујевац, Београд, Сомбор и Сремске Карловце. Гостовала је и у новосадским средњим школама. Управо оваквим радом секције Гимназија „Светозар Марковић“ потврдила се као достојан организатор и домаћин ђачког позоришног фестивала Школско позорје.

Паралелно са ваннаставном активношћу, у учионици се одвијао, такође, посвећен рад, али кроз наставу. Ученици су и ту главни актери и сведоци збивања. Професорка Миња им је постављала изузетно високе стандарде и од њих много очекивала. Међутим, претходно им је пружала много педагошких подстицаја. Сваки њен ученик је читао лектуру од корице до корице. У то сам се, током неке, непланиране, изненадне посете часу у једном матурантском одељењу уверила непосредно. Свако је имао пред собом књигу у којој су били уметнути папири различитих боја и њима означена битна места – трагови читања и промишљања. Разговор који се уследио у одељењу одисао је интелектуалном зрелошћу и уверљивошћу, а ученици се суверено кретали кроз сложу тематику. Остала сам задивљена и поносна, испуњена искреним педагошким оптимизмом.

Основну школу професорка Мирјана је завршила у Србобрану. Била је ученица Карловачке гимназије, а потом на Филозофском факултету у Новом Саду дипломирала на одсеку за Општу и југословенску књижевност. Прво радно искуство стицала је на Радију у Србобрану, а затим у Основној школи „Душко Радовић“, одакле је стигла у нашу Гимназију.

У августу 2010. одбранила је магистарску тезу, а недуго потом светлост дана угледала је њена књига **Збиљање шале**, чије је представљање, како у Гимназији, тако и у Градској библиотеци и Матици српској поново привукло пажњу културне јавности Града и усмерило је ка делу нашег суграђанина, књижевника и лекара Илије Огњановића. Ако би међу интелектуалним умећима требало издвојити оно по чему се Миња посебно истицала, онда је то свакако њена духовитост и изузетан смисао за хумор. Марта 2013. године обележен је јубилеј

50. година Гимназије. Свечана академија тим поводом била је Мињин ауторски рад. У октобру 2014. године у Свечаној сали Миња организује перформанс **Књига без будућности - будућност без књига** који нас је подстакао да промишљамо свој однос према читању, уметности, култури и образовању.

Својим односима са људима Миња је увек давала пун смисао и аутентичност. Умела је да пронађе и успостави праву меру у свему. Тамо где је наилазила на извештаченост и формализам удахњивала је садржај људскости, а хаотичност је умела да уобличи уводећи јасне процедуре и правила једнако важећа за све. Миња је била модел професионалца, неприкосновеног борца за лепши, праведнији, уређенији и културнији свет у којем су рад и труд једини путеви којим се може стићи до циља. Бавила се менторским радом оличавајући несебично давање и дељење знања.

Миња је била пријатељ над пријатељима. Сви ми који смо ту привилегију у животу, стицајем срећних околности имали, неговаћемо најлепше успомене. Сећање на Мињу је права ризница оног што је у људском животу највредније: искреност, разумевање, пажња, љубав и поштовање.

Са најдубљим поштовањем за твој рад и учешће у образовној мисији наше заједнице, са осећањем захвалности, у име свих ученика, генерација које те памте, у име професора, колега, свих запослених у име Гимназије „Светозар Марковић“ Почивај, драга Миња, у миру и спокоју!

Татјана Вукадиновић

По свему је била посебна. По стилу облачења, смислу за хумор, осећају за естетику, погледу на свет, професорском приступу, умећу да те заинтригира. Спонтана, отворена, инвентивна, пуна љубави. Атипичан професор који те аутентичним присуством у твом животу учини привилегованим због једног познанства које је обогатило твој живот. Учини да њеним одласком на неко друго место останеш потпуно нем, очајан са великим жалом за неким ко је могао још пуно тога. Умела је истовремено бити и строги професор и бунтован пријатељ твоје доби и посвећен родитељ. Била је једноставно неодољива, неко ко не може у друштву остати непримећен, неко ко се настани у твоје срце и буде лична амајлија заувек.

Кристина Савков

САДРЖАЈ

Интервју са директорком	2
Реформа Гимназије	4
Изборни програми из угла ученика	5
Од марта до марта	6
Светосавска академија	10
Хор и оркестар Гимназије „Светозар Марковић”	12
Беседништво	14
Лажна лепота	16
Колико се познајемо?	18
Тематске недеље	19
О раду на филму „Велике љубави великих људи” из угла редитеља и сценаристе Елене Прњић	20
Драмске радионице у Галерији Матице српске	21
Historia magistra vitae est	22
Наши гости – ученици и професори СОУ „Коста Сусинов” из Радовиша	24
Размена ђака са Гимназијом у Крању	25
У сусрет јубиларном 25. Школском позорју	26
Тачка гледишта	28
Ученици Гимназије „Светозар Марковић” шампиони Новог Сада у малом фудбалу	30
Атлетика	31
Одбојка	31
Стони тенис	32
Библиотечка секција	33
Хуманитарне акције у нашој школи	34
Ђак генерације	35
Радови ученика	36
Фото страна	38
Зашто сам члан Новинарске секције?	40
In memoriam	42

CIP – Каталогизација у публикацији Библиотека Матице Српске, Нови Сад 375.5
(497.113 Нови Сад)

Гимназијалац: лист ученика и професора Гимназије „Светозар Марковић”, Нови Сад;

Главни одговорни уредник: Милена Маричић – 1966, бр. 1 – 1985, бр. 38; 1990/1991,
бр. 1 – . – Нови Сад: Гимназија „Светозар Марковић”, 1966 – . – Илустр. ; 30cm
Годишње.

ISSN 1820 – 7332 COBISS.SR – ID 29697031

Гимназијалац
Лист ученика и професора
Гимназије „Светозар
Марковић” Нови Сад

Издавач:
Гимназија „Светозар
Марковић” Нови Сад

За издавача:
Татјана Вукадиновић,
директор

Главни одговорни уредник:
Милена Маричић, професор

Технички уредници:
Вукашин Анђелковић III5,
Катарина Мишић III5

Корице:
идејно решење Наташа
Марковић I10, графичка обрада
Вукашин Анђелковић III5

Штампарија:
www.balatonstampa.com

Сарадници: проф. Милка
Симовљевић, проф.
Сандра Антић

Уредништво:
Милица Томић III6,
Томислава Николић
III6, Марко Марић III5,
Катарина Перовић III6,
Дуња Павлица III7, Уна
Лукић III2, Елена Прњић
IV3, Теодора Жерајић
I10, Наташа Марковић
I10, Јована Гајић I3,
Јелена Шумар I3, Ана
Васиљевић I3, Милица
Бошњак Лучић I3

